

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

SERMAYENİN İKTİDARINI YIKALIM

HALK İKTİDARINI KURALIM

• Devrimci
İnisiyatif• Her
Açıdan
Kritik
Dönem• Sendikalar
ve Komite
Konseyler• Hedef
Halk
İktidarı• Yoldaşları
Denizi
Andı• Denizleşen
Halkla
Buluşmak

8 Mayıs 2010 Kadıköy Mitingi

6 Mayıs-2010 Ankara Karşıyaka

DEVRİMCİ İNİSİYATİF

Sınıf savaşımının geldiği ileri düzey, olayların devrimci yönde seyretmesi, inisiyatifin halk kitlelerine geçtiğini gösteriyor. Bu belirleme soyut bir belirleme değil, somuttur. Her gün canlı olarak yaşanan gerçeklerdir. Yaşamın gerçekleridir. Gerçekler somuttur. Haftalara, günlere sığan binlerce toplumsal olay, çatışma, gösteri ve kitlelerin bu yöndeki muazzam hareketliliği, devrimci kitle hareketinin inisiyatifinin ifadesidir.

Burjuvazi tarihsel inisiyatifini yitirmiştir. Bu genel ve evrensel bir durumdur. Somut olarak bu devrim toprağını alırsak, burjuvazinin inisiyatifini yalnız tarihsel bakımdan yitirmekle kalmayıp, güncel olarak da yitirdiğini söyleyebiliriz. Burjuvazinin kitleler üzerindeki ideolojik-politik hegemonyasının çöküşü her gün biraz daha derinleşiyor.

Devrimci durum, devrimin olgunlaşması, kitlelerin gelişen devrimci mücadelesi burjuvazinin inisiyatifini yitirdiğinin en somut kanıtıdır. Emekçi kitlelerle tekeli burjuvazi yıllardır süren uzun savaşa tutuşmuş bulunuyorlar. Halk kitlelerinin bu kadar uzun bir süre savaşı sürdürdüğü bir yerde, burjuvazi değil inisiyatif sahibi olmak, kendi egemenliğini sürdürmez hale gelmiştir.

Sınıf savaşımının geldiği ileri düzey, olayların devrimci yönde seyretmesi, inisiyatifin halk kitlelerine geçtiğini gösteriyor. Bu belirleme soyut bir belirleme değil, somuttur. Her gün canlı olarak yaşanan gerçeklerdir. Yaşamın gerçekleridir. Gerçekler somuttur. Haftalara, günlere sığan binlerce toplumsal olay, çatışma, gösteri ve kitlelerin bu yöndeki muazzam hareketliliği, devrimci kitle hareketinin inisiyatifinin ifadesidir.

Kitle inisiyatifinin yeni bir örneği TEKEL işçilerinin eylemidir. Eylem esas olarak işçilerin kendi kararlılığı ve girişimi olarak başladı. Uzun süre devam etmesi de yine eylemci işçilerin kendi mücadelelerinin sonucudur. Eylem gitgide yaygınlaşan yeni bir devrimci kitle hareketi dalgası yarattı. Sosyal-reformist ve oportünist çevrelere göre ortaya çıkan şey yalnızca bir “dayanışma”dan başka bir şey değildir. Kitle hareketlerini olduğundan farklı ve ılımlı gösterme, bu çevrelerin yerleşmiş bir

politikasıdır. Onlardan ileri bir değerlendirme beklenmez. TEKEL eylemine destek vermek gerekçesiyle ortaya çıkan yaygın ve yoğun kitle eylemleri basit bir “dayanışma” olarak gösterilemez. Gerçekte ise olan şey, emekçi kitlelerin yeni bir patlaması ve açığa çıkan kitle enerjisinin yeni bir devrimci çıkışın yeni bir devrimci dalganın her tarafı kaplamasıdır. Olan şey, devrimci yükselişin daha da güçlenmesidir.

Kürt halkı, ulusal- sınıfsal kurtuluşu doğrultusunda yıllardır sürdürdüğü savaşla, inisiyatifini kendi eline almış durumda. Şoven Türk egemenlerinin orada egemenliğini yeniden kurmak için yaptığı büyük katliamlar sonuç getirmedi. Kitleler yakaladıkları bu durumu daha ileriye götürmeye ve güçler ilişkisini tamamen kendi lehine değiştirmeye kararlılar. Faşist devletin yaptığı her saldırı hemen devrimci kitlelerin eylemleriyle yanıt buluyor. Kitle inisiyatifini gün gün geliştiriyor, güçleniyor ve yeni insan topluluklarını kendine çekiyor. En önemlisi halk kitlelerinin kendi hedefleri doğrultusunda yaptığı çalışmalarıdır. İnsanlar, ne yapacaklarına ve tüm faaliyetlerine kendileri karar veriyor ve yönlendiriyor.

Kitlelerin gösterdikleri inisiyatifin temelinde, örgütlü devrimci mücadele var. İnisiyatif; yani girişim üstünlüğü ve sürece yön vermek, devrimci eylemlerin sonucudur. Devrimci mücadele yıllardır sürüyor. Kitleler içinde parti çalışması en ağır saldırı altında bile devam etti. Tüm bu savaşım içinde devrimci kitle hareketi yaratıldı. Hiç bir koşulda mücadeleden geri durmayan kitleler bu savaşımın ateşi içinden geçerek çelikleşti. Burjuvaziye karşı üstünlük sağlamak için, büyük bir deneyime sahipler. Kitleler bugünkü noktaya devrimci savaşımınla geldiler ve daha ileriye, savaşımın yeni aşamalarına devrimci nitelikleriyle varacaklar.

İnisiyatifin kitlelere geçmiş olması, sınıflar savaşımında yeni bir durumun doğması demektir. Bu yeni durum, sınıflar arasındaki güç ilişkisinin işçi sınıfı ve tüm emekçi kitlelerin lehine değişmesi demektir. Uzun iç savaşın böylesine devrimci bir sonuç yaratması kaçınılmazdı. Tekelci sermaye elindeki gücü sonuna dek kullanmasına, uluslararası sermayenin kesin ve aktif desteğine sahip olmasına karşın, bur-

juva iç savaşı kazanamamıştır. Emekçi kitlelerin yeni ve daha güçlü devrimci girişimlerde bulunmasını önleyememiştir. Koyduğu her barikat, devrimci kitleler tarafından her seferinde aşılmıştır.

Burjuva engellerinin her seferinde daha aktif bir girişimle yıkılıp geçilmesi, öyle egemenlerce kabul edilebilir sınırlar içinde kalınan bir çalışmayla, burjuva limanlarında kendine güvenli bir yer arayan uzlaşmacıların anlayışıyla da olmamıştır. Burjuva mevzilere karşı yıkıcı ve devrimci saldırılar, devrimci bir savaşla, kitlelerin devrim hedefiyle yaşamını ortaya koymasıyla gerçekleşmiştir. Hedefe varmak için daha alınacak zorlu bir mesafe var. Fakat girişim inisiyatifi artık bizim elimize geçmiştir.

Devrimci sürecin devrimci kitle eylemleriyle hızlanması, tüm toplumu derinden etkileyen devrimci durumun daha da olgunlaşması, işçi sınıfının önemini ve önderliğini öne çıkarmıştır. Kitlelerin artan inisiyatifinden söz ederken, kitlelerin içinde asıl olarak da işçi sınıfının devrimci girişimlerinin öne çıktığını belirtmek gerekiyor. Bütün halk kitleleri içinde işçilerin ve diğer emekçilerin mücadelesi belirgin olarak öne geçti. İşçilerin ve işsiz işçilerin verdiği mücadele yıllardır kesintisiz olarak sürüyor. Bu durum, keskinleşen emek-sermaye çelişkisinin ve emekçilere karşı yoğunlaşan küresel kapitalist saldırıların zorunlu bir sonucudur. Önümüzdeki süreçte, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin faşizme ve sermayeye karşı eylemleri iyice yoğunlaşacak ve şiddetlenecektir. İşçi sınıfının, kapitalizmin ezdiği tüm emekçi kitleleri, kapitalizmin baskısından kurtarmak için girişeceği her devrimci eylem devrimi biraz daha olgunlaştıracaktır.

İşçi sınıfının önderlik rolünün öne çıkması, devrimci marksist partinin de önderlik rolünü ve önemini artırır. Somut durumun kendi somutluğu içinde doğru bir çözümlenmesini yapmadan; devrimci durumun, devrimin olgunlaşmakta olduğunu belirtmeden hiç kimse marksist olarak kalamaz. Marksist olarak kalmak için somut durumun ve somut koşulların zorunlu yaptığı mücadele görevlerini belirlemek gerekiyor. Yeni bir toplum kurma amacımıza, ancak verili koşulların gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirerek

varabiliriz. Bunun dışında devrim ve gelecek üzerine söylenecek her şey, yalnızca proletaryanın somut devrimci görevlerinin üstünü örtmeye yönelik olabilir. Soyut şeylerden söz edip, ama somut devrimci görevlerden kaçmak, küçük burjuva uzlaşmacı hareketlerin çok belirgin bir özelliği olmuştur.

Küçük burjuva sosyalizminin emekçi kitlelere güncel olarak tüm söylediği ekonomizmden, sendikalizmden başka bir şey değildir. Tüm yetenekleri sendikaların ortak yayınladıkları sendikal talepler deklarasyonunda ifade edilenleri sosyalist bir lafızla yinelemektir. Onların işçilere sundukları sendikalizmle, marksistlerin, iktidarın politik yolla, devrimci mücadele yoluyla ele geçirilmesi anlayışı birbirini dışlar. Emekçi sınıf sendikalist anlayışla devrimi gerçekleştiremez. Sendikalizm burjuva egemenlik sınırlarını hiç bir şekilde aşamaz. Halk kitleleri iktidara, devrimci politik bir çizgi izleyerek varabilir yalnızca.

Devrim dalgası geniş halk kitlelerini kendine çekerek büyümeye devam ediyor. Devrimci mücadele dalgası devrim hedefli olarak yönlendirilemezse, bunun ardında, kitleleri bekleyen yozlaşma ve yıkım olur. Küçük burjuva sosyalist hareketin devrimci mücadeleye önderlik edemeyeceği açık. Çünkü devrim onlar için önümüzdeki bir hedef değildir. Bu anlamda, devrime önderlik etmek diye bir sorunları yoktur. Ancak Leninist Parti kitlelerin devrimci mücadelesine önderlik edebilir. Çünkü Leninist Parti, tüm çalışmasını devrim hedefiyle yürütüyor. Parti, devrimci görevlerini yeri getirirken bunu büyük bir heyecan, coşku ve sevinçle yapıyor. Geleceğin güvencesi olarak gördüğü devrimci işçi sınıfı hareketine büyük bir güven duyuyor.

Devrimci mücadele, bu mücadelenin gerisinde duran hareketlere bırakılmaz. Onlar her durumda devrimci kitle hareketini geri çekmeye çalışacaklardır. Bu uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin, devrimci hareketi devrim hedefinden uzaklaştırma çabalarını boşa çıkarmanın etkili yolu, proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliğini kitlelerin savaştığı her alanda yükseltmektir.

C.DAĞLI

Bütün halk kitleleri içinde işçilerin ve diğer emekçilerin mücadelesi belirgin olarak öne geçti. İşçilerin ve işsiz işçilerin verdiği mücadele yıllardır kesintisiz olarak sürüyor. Bu durum, keskinleşen emek-sermaye çelişkisinin ve emekçilere karşı yoğunlaşan küresel kapitalist saldırıların zorunlu bir sonucudur.

HER AÇIDAN KRİTİK DÖNEM

Devrim rüzgârı fırtınaya dönüştü. Bunu en iyi kitleler sezinliyor ve Newroz'dan 1 Mayıs'a, alanları milyonlarla doldurarak artık bir devrimin olanaklı ve yakın olduğuna dair o genel atmosferi yaratıyorlar. Ölülerini bile canlandıran bu fırtınanın ortasında Türk tekeli sermayesi, uluslararası emperyalist güçleri de arkasına alarak, oluşan bu atmosferi dağıtabilmek için son derece riskli maceralara atılmaya hazırlanıyor. Asıl hedef zaferin mümkün olduğuna dair genel kanıyı dağıtmaktır.

Sermayenin Resti...

Bütün kartlar masaya açılıyor, sinek ikilinin bile önem kazandığı bir "son rest" oyunudur bu. Bu yüzden, Barzani'nin Mayıs ayı sonunda Türkiye'yi ziyaret edeceği söyleniyor. Bugüne dek Barzani'yi bir "aşiret reisi" ya da "postal yalayıcısı" gibi apaçık kaba küfürlerle dolu nice sıfatlarla anmayı alışkanlık haline getirmiş dışişleri zevatı, bu kez onu havaalanında resmi törenler, zoraki gülücüklerle karşılayacak. Önceki ziyaretlerinde ya polisevinde ya da Jandarma konutlarında "misafir" edilen Barzani, şimdi VİP salonlarında görünecek, karşısında bel bükülecek, gerdanlar kırılacak.

Barzani'yi Kürt halkının "üç baba"sından biri olarak göstermeye gayret ettikleri halde bugünlerde tümüyle köşelerine çekilmiş bir takım zevat dışında, Kürt halkı bu gelişmeleri sevinçle karşılıyor mu? Kesinlikle hayır; halkın bu soğuk duruşunun iki temeli var.

İlki, bu ziyaretin ardında yatan nedene dairdir. Uzunca bir süredir hazırlığı yapılan Güney operasyonuna son noktanın bu ziyarette konulacağı biliniyor. İkincisi çok daha derin bir nedendir. Barzani ve onun temsil ettiği burjuva sınıfla emekçi Kürt halkının çıkarları her noktada ayrılmıştır. Barzani'nin her sevinci bundan böyle emekçi Kürt halkı için endişe kaynağıdır.

Barzani ziyaretiyle düğmesine basılacak operasyon, kimse için sır değil. Aylarca gece-gündüz sürdürülen bir sevkıyla Güney sınır boyunda benzeri görülmemiş yoğunlukta bir yığınak oluşturan TSK-2008 başında sınırın beş km ötesinden geri dönmek zorunda kaldığı operasyonun kötü anılarından olsa gerek- Talabani ve Barzani'nin Peşmerge güçlerini bu harekâta ortak etmek için yoğun bir çaba içinde. Türk sermayesi ve onun silahlı aygıtı ikinci bir Zap fiyaskosunu kaldıramayacak denli hassas bir denge üzerindedir. Bunun stratejik bir yenilgi haline gelebileceğini bilen ABD, tüm operasyonun başındaki asıl yönetici güçtür.

ABD, Afganistan'da pek çok kez denediği -fakat bir türlü sonuç alamadığı- türden bir askeri taktikle, UKH'ne mümkün olan en büyük zayıfatı verilmeyi hedefliyor. Belki tarihinin en yoğun askeri yığınağını yapak TSK da, insansız hava araçlarının, nokta hedeflere suikast ve ağır bombardımanlar eşliğinde, bölgeyi bilen Peşmergenin yardımıyla, en azından Zap fiyaskosunun üstünü örtebilecek bir sonuç peşinde.

Reste karşı rest. UKH, hazırlığı son aşamada olan bu ölüm kapanında gedikler açmak için, Cumhurbaşkanı Gül'ün deyimiyle "cüretli eylemler"e girişiyor. Kapsamlı bir cephe saldırısına hazırlanan orduyu, uzak uç kanatlarından vurarak savunma pozisyonuna sokmaya çalışıyor. UKH, bu adımları atmak için, kendi yönünden açılıma son vermek, yasal parti aracılığıyla yürütülen tüm o barış çabalarını

bir hamlede çöpe atmak zorunda kaldı. İç savaş ve devrim, sonunda kendi kurallarını kabul ettirdi. Burjuvaziyle uzlaşma çizgisi izleyen UKH'nin arzu hilafına rağmen, sonunda onlarda reste karşı rest konumunu seçtiler.

Tam Bir Bıçak Sırtı

Hemen söyleyelim, Güney'e karşı bu denli kapsamlı bir operasyonun sonucu, önümüzdeki dönemin gelişmelerini belirleyecek önemdedir. Bu önemin hem TC, hem de UKH farkında.

TSK açısından alınacak bir yenilgi, Zap fiyaskosunu basit bir kır gezisine çevirecek denli ağır ve derin sorunlar yaratır. TSK, bu operasyonda geçmiş fiyaskoların üzerine örtebilecek denli başarı elde ederse, Kürt halkında zaferin yakın olduğuna dair o ateşli duygu bir süreliğine de olsa geri çekilecektir. Başarı kazanmış bir TSK, sonunda kendini sermaye sınıfına affettirmiş olacaktır; sermaye kampı arasındaki kavga geçici bir uzlaşmayla bir süre gündemden düşebilecektir. En önemlisi, artık milyonlar halinde Newroz ve 1 Mayıs alanlarına akan birleşik devrimin en canlı, en dinamik ayağı, bir süre için kötürümleşebilecektir.

Güney'e operasyonun bu olası sonuçları ciddi bir kopma anına işaret ediyor. Kuşkusuz, devrimin şu ya da bu mevzisinde yaşanan kayıplar, devrimin tümünü yenilgiye uğratmaz. 19 Aralık bu duruma bir örnektir. Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devriminin kökleri öylesine derin, ortaya çıkardığı çelişkiler öyle keskin ve özellikle Kürt halkının sergilediği bilinçli-örgütlü davranış alışkanlığı öylesine etkindir ki, Güney operasyonunda olası bir TSK başarısı en çok geçici bir etki yaratır.

Öte yandan, Zap benzeri bir fiyaskonun tekrarında ortaya çıkacak devrimci etkiyi tahmin etmek bile zor. İki yıl önce çok daha küçük bir yığınakla yapılan Zap operasyonunun sonuçları, günümüze kadar süren burjuva iç kavgayı zincirlerinden boşaltmış, Kürt halkında ciddi bir zafer havası yaratmıştı. Newroz ve 1 Mayıs alanlarını milyonlar halinde dolduran emekçilerin, böylesi geniş çaplı bir operasyonun fiyaskoyla sonuçlanmasından çıkaracağı zafer duygusunu bir düşünün.

Devrimin uzun soluklu kavgasında, milyonların zafer havasını koklamaya başladıkları böylesi anlar çok değildir. Fakat bir kez bu hava solunmaya görsün, pek çok kişiye "mucize" gibi görünen olaylar yaşanır. Taksim'e milyonların akacağını söyleseydik, budalaca gülüşlerle karşılaştık. Fakat Newroz'a ve Taksim'e akan sonu görünmez kortejler, devrimin zaferinin mümkün ve yakın olduğunu sezinleyen emekçilerle doluydu.

Öyleyse, tekeli sermayenin, büyük riskleri göze alarak, olgunlaşmaya başlayan bu "zafer hava"sını dağıtabilmek için, sonu onarılmaz bir fiyaskoyla sonuçlanabilecek bir operasyona girişmesine şaşmamak gerekiyor.

Kendisine devrimci diyen hiç kimse, bu kader anını kollarını kavuşturup izlemekle yetinemez. Devrimin önemli kritik dönemeçlerinde etkisiz kalmak, devrimin öncülüğüne soyunmuş her siyasi partiyi politik iflase sürükler. Bu nedenle, her alanda, her tür araçla, Kürt halkıyla mücadele birliğini yükseltmek için hazır olmalıyız. □

SENDİKALAR VE KOMİTE-KONSEYLER

Sendikalar, işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütleridir. Kapitalist sistemde bir meta olarak işlem gören emek gücünü satarken, sendikalar, işçiler açısından daha iyi ve uygun koşullarda satabilmelerine hizmet eden mücadele araçlarıdır. Bu mücadele içerisinde sendikalar, geniş işçi yığınlarının işkolu temelinde örgütlenmesini sağladığı gibi, ekonomik mücadeleler, fabrika yaşamı ve grevler sürecinde işçi sınıfının belirli bir noktaya kadar sınıf bilinciyle donanmasını da sağlar.

Sendikaların yetersiz olduğu yanlar da vardır. Bu yetersizlik, iki yönden kendini açığa vurur. Birisi, sendikaların örgütlenmesinde, büyük sanayi ve fabrikalara ağırlık vermesi, bunları temel almasıdır. Bunun bir sonucu, sendikaların küçük sanayide ve atölyelerde çalışan geniş işçi yığınlarının örgütlenmesine ilgisiz kalmaları oldu. Büyük sanayiye ve tekellere fason üretim yapan atölyeler, merdivenaltı sanayi ve küçük üretimin yoğun olduğu organize sanayi bölgelerindeki otomotiv yan sanayi, makine aksamaları, tekstil, mobilya, deri, gemi yapımı vb. vb. işkolları gözönüne alındığında, bu tür küçük işletmelerde çalışan işçi nüfusunun büyüklüğü anlaşılabilir. Üstelik bu tür küçük işletmelerde çalışanların büyük çoğunluğu genç işçilerdir. Bu işçiler hiçbir güvenceye sahip olmadan, çoğu kez asgari ücretin bile altında bir ücretle çalışırlar. Pek çoğumuzun defalarca tanık olduğu gibi, bu genç işçiler sendikasız, sigortasız, servis olanakları dahi olmadan, hem en sağlıksız koşullarda ve iş kazası denen iş cinayetlerine en açık olarak, hem de günde 12-14 saat çalıştırılmaktadır. Sendikaların hiçbir şekilde el atmadığı bu alanlarda çalışan işçiler ekonomik, politik, sosyal krizin böylesine derin olduğu günümüz koşullarında, örgütlenmeye en çok ihtiyaç duyan; yarınsızlık, güvensizlik, açlık ve sefaletin derin biçimde etkilediği işçilerdir. Hiç ertelemeyen, bugünden başlayarak bu alanlarda örgütlenmenin harikalarını yaratmak üzere harekete geçilmelidir.

Bugüne dek Tuzla Tersaneleri, Merter

ve Çağlayan gibi yerlerde yaşananlar bize, bu tür alanlarda nasıl örgütlenme yapılacağına örneklerini vermektedir. Günümüzde işçileri sendikalarda örgütlemeye yönlendiren dürtü, ücret artışı, işgüvenliği ve sosyal hakların güvence altına alınması, biraz daha iyi bir yaşam sağlamak. Küçük üretimin yaygın olduğu bu tür sanayi merkezlerinde büyük sendikalar örgütlenmediği için, iki tür örgütlenme girişimiyle karşılaşırız. Birisi küçük sendikalarda örgütlenme, diğeri de dernekler biçiminde örgütlenmedir. Küçük sendikalar derken kastımız, işkolunda yeteri kadar örgütlenme sağlanamadığı için, herhangi bir işyerinde örgütlü olsa bile, işkolu barajını aşamayan, bu nedenle de toplu sözleşme yapma yetkisi alamamış durumda olan sendikalardır.

Geçerken belirtelim, bu durumun sorumlusu sendikalar değil, işkolu barajı vb. engellerle sendika seçme özgürlüğünü kısıtlayan, işçileri burjuva sendikalara mahkum eden 12 Eylül ürünü gerici-faşist yasalarıdır.

İşçiler, bu tür küçük sendikalarda örgütlenmeler de bir süre sonra toplu sözleşme yetkilerinin olmaması nedeniyle bu sendikalardan yeniden uzaklaşmaktadır. Sonuçta bu sendikaların yaptıkları, yapabilecekleri pratik olarak sınırlı kalmakta, derneklerden öteye geçememektedir.

Dernekler eliyle yapılabilecekler göz önüne alındığında, işçi dernekleri bazı ihtiyaçlara cevap verebilirler. Tıpkı küçük sendikalar gibi, işçilerin bir araya gelebileceği, sorunlarını konuşabilecekleri, tartışabilecekleri yerler olarak değerlendirilebilir. Bunun yanı sıra, bu dernekler eliyle, belirli sanayi bölgelerinde zaman zaman yasal ya da değil, pratik olarak grevden başka bir şey olmayan iş durdurma, iş yavaşlatma gibi eylemler de örgütlendi. Ama sonuçta bu örgütlenmeler geçici başarılar sağlasa da, ya bu eylemlerden sonra ya da daha hazırlık aşamasında yasalar nedeniyle bu dernekler kapatıldı. İşçiler yeniden örgütsüzlüğe mahkum edildiği gibi, çoğu kez işten atılıp kara listelere alınarak işsizliğe mahkum edildi.

Bu örnekler nasıl olamayacağını gösterdiğine göre ne yapmak gerekiyor? Bu sorunun çözümü yine işçi komite ve konseyleri olacaktır. Küçük işletmelerin yaygın olduğu bu sanayi merkezlerinde, aynı atölyede ya da birkaç atölyede çalışan işçilerin oluşturduğu bir işçi komitesi, giderek bu komitelerin temsilcilerinin oluşturduğu bir çok atölyeyi ve en sonunda da bütün sanayi bölgesini kucaklayan işçi konseyi. Bu komite ve konseyler eliyle en geniş işçi kitlelerini en demokratik biçimde örgütlemek ve bu alanlardaki mücadeleyi yükseltmek üzere harekete geçmek gerekiyor.

Sendikaların yetersiz kaldığı bir diğer yana gelirse; her ekonomik mücadelenin hemen ardında politik bir mücadele vardır. İşte sendikaların yetersizliği burada da kendini gösteriyor. Kimi politik hedefler için zaman zaman mücadele verseler, hatta kimi başarılar elde etseler bile işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi söz konusu olduğunda sendikalar tamamen yetersiz kalır.

Sendikaların kendilerini yasalarla sınırlayan yapısı nedeniyle, çoğu kez kendi tabanıyla karşı karşıya geldiği ve pek çok eylemde de tabandan gelen baskı sonucu hareket ettiği bir gerçek. Tekel işçilerinin 78 gün süren Ankara çıkarması bunun en çarpıcı örneklerinden biri olarak yaşandı. İşçiler daha Ankara'ya ilk geldikleri gün polisle, copu ve biber gazıyla karşılandılar. Ekonomik talepli bir hak arama eylemi, böylelikle daha ilk adımında ekonomik mücadelenin ötesine geçerek politik mücadele karakteri kazanmış oldu.

Bir diğer çarpıcı örnek de 1 Mayıs eylemleridir. 2007 1 Mayıs'ından bu yana DİSK olsun, KESK olsun adım atmak zorunda kaldıysa, bunun en başta gelen nedeni, Leninistlerin işçi sınıfına bu devrimci hedefi göstermekteki ısrarlı tutumuydu. Bunun sonunda işçi sınıfının ileri kesimlerinin 2006'da aldığı, ancak sendika merkezleri tarafından kabul edilmeyen bir karar oldu. Bu kararı unutanlar için hatırlatalım: İstanbul Şubeler Platformu, 2006 1 Mayıs'ını Tak-

sim'de kutlama kararı almıştı. Bu kararı yok sayan, geçersiz kılanlar da konfederasyonlar olmuştu.

Bu iki örnek yeter. Uzun yıllardan beri kamu sektöründe örgütlü Türk-İş olsun, DİSK olsun büyük sendikaların ekonomik, politik ve toplumsal kriz koşullarında ne kadar yetersiz kaldıkları açıkça görüldü. Bunun başta gelen nedeni uzun yıllar süren açık faşist baskılar ve yeni evrede tekelci sermayenin işçi sınıfını atomlarına kadar parçalayıp, her türlü sınıf örgütünden yoksun bırakmayı amaçlayan kapsamlı saldırılarıdır. Ancak en az bunlar kadar da bu baskıların sonucunda sendikalarda egemen hale gelen burjuva sendikacılığı anlayışıdır. Özellikle 90'lı yıllarda Sovyetler'in dağılması ve DSF sonrasında sınıf ve kitle sendikacılığından vazgeçtiler. 12 Eylül'ün DİSK'i kapatması sadece DİSK üzerinde değil, diğer sendikalar üzerinde de bir baskı yarattı. Bir diğeri uzun iç savaş biçimini alan devrim mücadelesinin ve özellikle ezilen ulus konumundaki Kürt ulusunun yükselen mücadelesi karşısında sermayenin yaygın biçimde başvurduğu milliyetçi, ırkçı, şoven militarizmin işçi ve işsiz kesimler üzerindeki etkisi ve yine 12 Eylül'den başlayarak sendikaların bir çok yöneticisinin, sendikaları, parlamentoya seçilebilmek için bir sıçrama tahtası olarak görmesi, kullanması ve daha pek çok neden bu sendikaları, tekelci sermayenin işçi sınıfı üzerindeki egemenlik ve kontrol aygıtları haline getirdi. Bugün, bunun yarattığı sonuçlardan, en başta sendikaların kendileri şikayet etmektedir.

Kamu işletmeleri dışındaki büyüklü küçük- lü pek çok işletmede sendikal örgütlenmenin ya olmadığı ya da zayıf olduğu ortada. Bugün sendikalı işçi sayısı, 1980 öncesindeki sendikalı işçi sayısının bile gerisindeyse, bunun sorumlusu burjuva sendikacılığıdır.

Bütün bu yetersizliklerine ve olumsuzluklarına rağmen, sendikalardan vazgeçmek gerekir mi? Elbette hayır. Biz Leninistler hiç bir zaman sendikalara hayır demeyiz ve işçi sınıfının böyle bir örgütten kopmasını, sendikasızlaşmasını savunamayız. Tam tersine, işçiler, kamu emekçileri, tarım sektöründe çalışan mevsimlik işçiler de dahil tüm ücretli emekçilerin sendikalarda örgütlenmesinin gerekliliğini savunuruz. Ama işçi sınıfı kendi kurtuluşu için bununla yetinemez. Kendi iradesini ve geleceğini sendikalara ve sendikacılara teslim edemez.

Sendikalar, işkollarına göre örgütlenmiş ve toplu sözleşmelerle sınırlı bir alanda faaliyet yürüttüğü için, işçilerin pazarlık gücünü artırma, günlük çıkarlarını koruma ve çalışma koşullarını iyileştirme için uygun araçlardır. Ancak ekonomik, politik ve sosyal kriz koşullarında, mücadelenin kaçınılmaz olarak sertleştiği ve mücadelede devrimci yöntemlerin öne çıktığı koşullarda yetersiz kaldıklarını, kalacaklarını işçiler kendi deneyimlerinden biliyor.

İleri gitmek isteyen işçi sınıfı sadece kendi deneyimleriyle yetinemez. İşçi sınıfının uluslararası deneyimlerinden, mücadelelerinden ve örgütlenme biçimlerinden dersler çıkarmak, öğrenmek zorundadır.

İşçi sınıfının mücadelesinin ileri gittiği

163. Sayı / 19 Mayıs - 2 Haziran 2010

her yerde bütün 20. yüzyıl boyunca, ister zafere erişen devrimler olsun, ister yenilen devrimler olsun işçi sınıfının geniş kesimlerini kucaklayan örgütlenmeler, komite-konsejler oldu. İşçi sınıfının, işçi komiteleri, fabrika komiteleri ve konseyler biçiminde örgütlenip mücadeleyi bu örgütler vasıtasıyla sürdürdüğünü, işçi sınıfının enternasyonal mücadele tarihi gösteriyor. İşçi komiteleri ve konseyler, işçi sınıfının her alanda en geniş kesimlerini mücadeleye örgütlerken aynı zamanda yeni bir dünya bilincinin örgütsel ve maddi zeminlerini de oluşturdular; proletaryayı, burjuvalar olmaksızın toplumu yönetmeye hazırladılar.

Sendikalarla komite-konsejlerin işlevleri ve görevleri birbirinden çok farklı olduğu için kesin olarak birbirlerinden ayrı örgütlenmelerdir. Ayrı olmaları demek, sendikalarla komite-konsejlerin birbirlerine karşı olmaları ya da birbirlerinin alternatifi olmaları demek değildir. Aksine, komite-konsejler, işçi sınıfının ve diğer ücretli emekçilerin en geniş kesimlerini bünyesinde toplama ve mücadeleye kazanma yeteneğinde olduklarından hem sendikaların güvenesi olacak hem de sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri ortadan kaldıracaklardır.

İşçi sınıfı saflarında yaygın bir komite-konsej örgütlenmesinin varlığı söz konusu olsaydı, 12 Eylül'ün DİSK'i kapatmasında olduğu gibi örgütsüz kalmaz, en geri, hatta gerici sendikalara mahkum olmazdı.

Komite-konsejler; yapıları, işleyişleri ve işlevleriyle sendikalardan tamamen farklı örgütlerdir. Bu örgütler, bürokratik olmadıkları gibi yaygın ve demokratik örgütlerdir. Amaçları, kapitalizm koşullarında mücadeleyi geliştirmek ve asıl olarak da kapitalizme uyum sağlamak değil, tam tersine kapitalizme karşı mücadeleyi geliştirerek, işçi sınıfının ekonomik-politik iktidarını sağlamaktır. Gramsci'nin sözleriyle "İşçi konseyleri, işçi sınıfının egemenlik için mücadele verdiği, kapitalizmi ortadan kaldırdığı ve sosyal üretimi örgütlediği geçiş dönemi için örgütlenme biçimidir."

Komite-konsejlerin önemi sendikalardan ayrı olması, bu örgütlerin, bugün açısından işçi sınıfının kendisini yasalarla sınırlayan mücadelesini devrimci araçlar ve yöntemlerle sürdürmesini sağlayan örgütler olması kadar, yeni bir devletin, proleter devletin de temeli olmasındadır. □

HEDEF HALK İKTİDARI

İşbirlikçi sendikacıların Tekel eylemini satmak, hükümeti rahatlatmak ve kendi üzerindeki baskıyı hafifleterek günü kurtarmak için aldıkları iş bırakma eylem tarihi yaklaşıyor.

Bilindiği gibi dört konfederasyon Şubat ayında, Tekel eylemini zafere taşımak üzere hemen yapılacak, ciddi, çaplı bir eylem kararı alacaklarına günü kurtarmak için, işçilerle alay edencesine, üç ay sonrasına bir "genel eylem" kararı almışlardır.

İşbirlikçi burjuva sendikacılar böyle bir kararı alırlarken bunun hayata geçeceğine dair en ufak bir beklentileri yoktu. Zaten kendileri de bu eylem kararını bu amaçla almamışlardır. Amaç işçileri oyalayarak bir yandan hükümete nefes aldırırken bir yandan da günü kurtarmaktı. Nasıl olsa, "Üç ay sonrasına Allah kerim" di!

Ama işler beledikleri gibi gelişmedi. İşçi sınıfında devrimci eyleme duyulan istek, zafer umudu, kurtuluş isteği, işbirlikçi sendikacıların "laf olsun diye" aldıkları eylem kararını dahi işçilerin ciddiye almalarına yetti. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler şimdi 26 Mayıs eylemine hazırlanıyorlar.

Eylem Bayrağına Ne Yazmalı?

Bu durumda işbirlikçi burjuva sendikacılar nasıl davranırlar? Öncelikle şunu tespit etmek gerekiyor: tüm isteksizliklerine rağmen eylemi tümenden erteleme ya da iptal etme ihtimalleri son derece düşük. Çünkü böyle bir davranış onları ayakta tutan en geri işçiler nezdinde bile gözden düşmelerine yol açacak. Kendilerini yıpratmak böyle bir davranışta bulunmayacak kadar bu işin erbabıdır.

Bunun yerine iki şey yapmaya çalışacaklar. Birincisi, katılımı düşürmek, sıradan bir eyleme dönüştürmek, eyleme olan ilgiyi en aza indirmek için ellerinden geleni yapacaklar.

1 Nisan eylemi buna örnektir. O zaman baş vurdukları yöntemler 26 Mayıs'ta ne yapacaklarının göstergesidir.

İkincisi, eylemi talepler yönünden güdük, sınırlı, olabilecek en dar sınıf çıkarlarıyla saksatlanmış bir eyleme dönüştürmeye çalışacaklar. 4C'nin iptal edilmesi, işçilerin özlük

haklarının verilmesi vb. öne sürecekleri en ileri talepler olacaktır.

İşbirlikçi sendikacıların bu oyununu bozmanın yolu var ve bu oyun bozulmalıdır. Bu konuda en büyük görev sınıf bilinçli öncü işçilere düşmektedir. Öncü devrimci işçilerin, eyleme katılımı artırmak için tüm çabayı göstereceklerini bildiğimiz için, üzerinde durmaya gerek görmüyoruz.

Üzerinde durmak istediğimiz ve asıl belirleyici nokta olarak gördüğümüz şey, işçilerin önüne sürülecek talepler konusudur.

Bütün önceki eylemlerde olduğu gibi Tekel eylemi de bize şunu gösterdi: dar, sınırlı, güdük, düzen içi bütün istemler, tek tek öne sürüldüklerinde sermaye sınıfının ve devletin işçileri aldatmasının bir aracı haline dönüşebiliyorlar. Yine Tekel eylemi gösterdi ki, işçi sınıfının, işsizlik dâhil, tüm temel sorunlarının çözümünü iktidar sorununa gelip dayanmıştır.

Sadece işçi sınıfının değil, ezilen Kürt halkının, diğer emekçi sınıfların ve ulusal topluluk halklarının temel yaşamsal sorunlarının çözümü de aynı şekilde, sermaye iktidarının yıkılarak yerine demokratik bir Halk İktidarının kurulmasına bağlıdır.

Böyle devrimci bir iktidar kurulup tüm büyük üretim araçlarına, bankalara, büyük topraklara, zenginliklere el koymadan artık ne işsizlik, ne yoksulluk ne de başka bir temel sorun çözülebilir. Bir Devrimci Demokratik İktidar kurulmadan bu sorunların çözülebileceğini söyleyenler -işçi sınıfının bilinçli düşmanları değilse- sadece işçileri ve kendilerini aldatmış olurlar.

Ve en önemlisi, artık böyle bir iktidar mümkün olmaktan da öte bir zorunluluk haline almıştır. Tekel eylemi, 1 Mayıs'ta alanlara akan milyonları bulan kitle, Newroz, Kürt halkının yiğitçe mücadelesi, işçi sınıfının artan devrimci kitle eylemleri, hükümetin, Mec-

lis'in, devletin, tekeli kapitalist ekonominin içinde bulunduğu ağır bunalım, bütün bunlar, toplumun kurtuluşu için işçi sınıfının öncülüğünde bir Halk İktidarının mümkün ve zorunlu hale geldiğini gösteriyor.

İşçi sınıfı, toplumun en devrimci, öncülük yeteneğine sahip tek sınıf olarak, toplumu sermaye sınıfının zulmünden kurtarmak üzere bayrağına işte bu devrimci istemi yazmalıdır. Bu konuda en büyük görev sınıf bilinçli devrimci öncü işçilere düşmektedir. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler, işçi sınıfına iktidar bilincini götürerek, sınıfın tarihsel devrimci rolünü oynamasının yolunu açmalılar.

Ama sınıf bilinçli öncü işçiler, bunu başarmak için her şeyden önce kendilerini sosyal reformist ve oportünist etkilerden kurtarmalıdır. Çünkü, sosyal reformist ve oportünist güçler, devrim ve iktidar sorununu bilinmez bir geleceğe erteleyerek işçi sınıfına düzen içi bir "aşırı muhalefet" partisi olarak kalmayı öğütlemekte, sınıf bilinçli işçileri umutsuz ve karamsar bir ruh haline iterek onların devrimci bilincini sakatlamaktalar.

Sermaye sınıfının iktidarını yıkmak, yerine Halk İktidarını kurmak mümkündür. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların, ezilen halkların buna hazır olmadığı iddiası koca bir yalandır. Atina'dan Londra'ya kadar Avrupa başkentlerini ateşe vermeye hazır işçi sınıfı en güncel ve somut kanıtımızdır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı Avrupa işçi sınıfından daha geri, daha bilinçsiz, daha az mücadele istekli değildir. Aksine, Avrupa işçi sınıfı uyurken Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı yeri göğü birbirine katıyordu.

İşbirlikçi sendikaların oyununu bozmanın, onların işçi sınıfı üzerindeki etkilerini kırmanın yolu, işçi sınıfının önüne geri talepler sürmek değil, sınıfın karşısına devrimci taleplerle çıkmaktır. Şimdi

bir avuç işçinin bile Halk İktidarı hedefiyle öne çıkması büyük önem kazanmıştır. Çünkü böyle bir çıkış, kitlelerin gürül gürül akacağı bir kanalı açmış olacaktır.

Leninist Parti, sınıf bilinçli devrimci öncü işçileri bu tarihsel sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyor. □

25 MAYIS'TA GREVDE 26 MAYIS'TA "GENEL GREVDEYİZ"!

İzmir'de saat 08.00 ile 10.30 arası Tüm-Bel Sen'li emekçiler toplu sözleşmelerinin yapılmamasından dolayı iş bırakma eylemi yaptı. Eylem toplu sözleşme masasına oturmayan İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde gerçekleştirildi. "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Direne Direnen Kazanacağız", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları atıldı. Eylemde okunan basın metninde şunlara değinildi:

"Bugün yine toplu sözleşme çağrımızı yanıtızsız bırakan İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'na çağrımızı yinelemek için buradayız. Başta Aziz Kocaoğlu ve İzmir kamuoyu bilmelidir ki toplu sözleşme ısrarımızı bıkmadan usanmadan daha yüksek sesle dillendirmeye devam edeceğiz. Bilinmelidir ki Belediye emekçileri lütfet değil haklarının peşindedirler... Kamu emekçilerinin yıllardır sürdürdüğü mücadeleye kimse seyirci kalmaz. Aziz Kocaoğlu emekten halkçı ve sosyal bir belediyecilikten yana söylemlerinde gerçekten samimi ise bunun gereğini yerine getirerek konfederasyonumuza bağlı Tüm- Bel Sen ile vakit geçirmeden toplu sözleşme masasına oturmalıdır. ... Kocaoğlu'na tekrar sesleniyoruz: bu işin sonu ya toplu sözleşme masasında sonuçlanır ya da biz Konfederasyonumuz KESK'e bağlı 50 binin üstünde üyemiz ile bu kentte başta seçme hakkımız olmak üzere tüm demokratik tepkimizi göstermeye devam edeceğiz... Emekçileri muhatap almayan, kentin sahibi olarak sadece bir avuç işadamını görenlerin siyasi ömürleri de çok uzun olmayacaktır. Taşeronlaştırmanın, anayasal hakların görmezden gelmenin, mahkeme kararını çiğneyerek ulaşma ve suya yapılan zamların hesabı mutlaka sorulacaktır. Toplu sözleşme talebimiz yerine gelmediği koşulda 25 Mayıs'ta başlayacak olan grevimiz 26 Mayıs'ta konfederasyonumuzun da çağrıcısı olduğu genel eylem süreciyle devam edecektir".

Basın metninin okunmasından sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nin tiyatro grubu Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi tarafından kısa bir tiyatro sergilendi. Kamu emekçileri büyük bir ilgiyle izlediler. Eylem görüşmelerden bir sonuç alınmazsa 25 Mayıs'ta iş bırakma eylemi yapılacağı duyurusuyla sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği

SAĞLIK EMEKÇİLERİ İŞ BIRAKTI

Sağlık emekçileri, Tam Gün Yasası ve Performansa Dayalı Döner Sermaye uygulamalarının olumsuzluklarına dikkat çekmek için eylemler yapıyor. İstanbul Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan sağlık emekçileri, bu konu ile ilgili 13 Mayıs sabahı bir dizi eylemi başlattılar.

Sabah saat 08.00'de Poliklinikler önünde toplanan sağlık emekçileri, "Sağlık İş Ekip İşidir! Eşitlik Adalet İstiyoruz!" pankartı açtılar ve hastane bahçesinde yürüyüşe başladılar. Yürüyüş esnasında hastalara ve basına ajitasyon yapan sağlık emekçileri, sık sık "Hastaneler Halkındır Satılamaz", "Ekipte Varız Dönerde Yokuz", "Eşit İşe Eşit Ücret" sloganları attılar.

Yaptıkları basın açıklamasında, bu sağlık yasalarının hizmet niteliğine bakılmaksızın, gelir getirici işlemler ve sayıları üzerinden, birim ve kişi bazında performans dayalı döner sermaye ödeme sistemine geçilmeyi getirdiğini, oysa performans değerlendirmesinde asıl ölçütün eğitim araştırmada bilimsel yayın sayısı, yetiştirilen öğrencilerin ve araştırma görevlileri ile akademik eğitim alanındaki

yetkinlikleri, kliniklerde ise teşhis ve tedavideki başarıları olması gerektiğini vurguladılar.

Sağlık emekçileri, "Gelir getirici iş-işlemlere ve birim ve kişi bazında performans

sa dayalı döner sermaye ödeme sistemi, ekip anlayışını ortadan kaldırarak hasta haklarına aykırı uygulamalara neden olacak, çalışma barışını bozacak; angarya-fazla çalışma artacak. Mesaimiz-çalışma yerimiz idarenin insafına kalacak, işyerlerimiz özel hastaneler gibi yönetilmeye başlanacaktır. Sağlık işi ekip işidir adalet istiyoruz. Gelir getirici işlemler ve sayısı üzerinden, birim ve kişi bazında performans dayalı döner sermaye ödeme sisteminden vazgeçilsin" dediler.

Daha önce de rektörlükle bu konular üzerine görüşmeleri olduğunu, eski rektörün döner sermaye paylarını artırdığını ama bu dağılımda ayrımcılık yapıldığını söyleyerek, bu ayrımların giderilmesini istediler.

Sağlık emekçileri eylemlerine bundan sonra da devam edeceklerini söyleyerek, 13-14-18-21-24 Mayıs günleri de saat 08:00-10.00 arası iş bırakarak eylemler yapacaklarını; 26 Mayıs'ta ise tam gün iş bırakacaklarını bildirdiler. □

İTFAİYE İŞÇİLERİ İLK DAVALARINI KAZANDI

24 Aralık'tan bu yana, işlerine geri dönebilmek için eylemlerini sürdüren itfaiye işçileri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne karşı açmış olduğu işe iade davalarından birini kazandı.

Eyleme çıktıkları son altı aydan bugüne, gerek İstanbul'da, gerekse tüm ülke çapında yapılan işçi eylemlerinin, direnişlerin, grevlerin vazgeçilmez bir parçası oldu itfaiye işçileri. Yeri geldi açlık grevi yaptılar, yeri geldi eylemlerde, çatışmalarda en önde gördük onları. Nerede bir direniş var, itfaiye işçileri dayanışmak için orada idi. Ve gerek kendi savaşmaları, gerekse diğer işçilerle ördükleri mücadele birliği açısından, son yılların emek mücadelesine adlarını yazdırdılar.

8 itfaiye işçisi için açılan dava, 12 Mayıs'ta olumlu sonuçlandı ve işçilerin "işe iade"sine karar verildi. 2 hafta içinde çıkacak olan gerekçeli kararın ardından itfaiye işçileri, Büyükşehir Belediyesi'nde yeniden işe başlayacak. İşçiler işe başlatılmazsa, "kötü niyet tazminatı" ödenerek işten çıkarılacaklar.

İtfaiye işçilerinin bir diğer davası ise 18 Mayıs Salı günü Sirkeci 6. İş Mahkemesi'nde görülecek. Ertelenmiş olan diğer iki davaları ise 15 ve 17 tarihlerinde görülecek. □

MERSİN ÜNİVERSİTESİ'NDE 6 MAYIS ÇALIŞMALARI

Mersin Üniversitesi'nde Devrimci Öğrenci Birliği olarak 6 Mayıs 1972'de idam edilen devrim önderleri Denizleri 6 Mayıs Perşembe günü Mersin Üniversitesinde anıyoruz.

3 Mayıs Pazartesi saat 11.00'de üniversitenin çarşısında DÖB standı açarak çalışmalarımıza başladık. Standımızda Denizler için söylenmiş ezgi ve marşları çaldık. Öğrencilerin yoğun ilgisi ile karşılaştık. 6 Mayıs'ta Ankara'daki an-

manın ve 8 Mayıs'ta İstanbul'daki mitingin afişlerini fakültelerin giriş çıkışlarına ve yemekhaneye yaptık. Genel yapılan 6 Mayıs duyurusunun yanında üniversitede yapacağımız anmanın afişlerini de yoğunluklu olarak astık.

"Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır!" şiarıyla yaptığımız çalışmalarda üniversitenin yemekhanesinde, fakültelerde ve sınıflarda DÖB imzalı bildiriler dağıtarak 6 Mayıs'ta yapılacak olan anmaya tüm öğrencileri davet ettik. 3 Mayıs'ta başlayan çalışmalarımız 6 Mayıs'a kadar devam edecek.

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

Mersin DÖB

6 MAYIS'A GİRERKEN

Devrimin üç yiğit önderi; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan işçi ve emekçi halklarla buluşturuluyor, önderlerimizin idealleri, mücadelesi anlatılmaya devam ediliyor. İşçiler, emekçiler ve gençler Denizleri anmaya çağrılıyor.

İstanbul'un merkezi bölgelerine, emekçi mahallerine afişle-

meler yapıldı. Broşürler halka ulaştırılıyor. Mahallelerde standlar kurulup, sesli ajitasyonla "Denizlerin devrettiği bayrağın daha yükseltilmesi için çıkartılması gerektiği" vurgulanıyor.

Kadıköy afişlerle donatıldı. Kadıköylüler Denizleri sahipleniyorlar. Kimi yerlerde apartman, dükkan sakinleri afişleri kendi yönlendirmeleri ile astırıyorlar. "Duvar sizin istediğiniz kadar yapıştırın" diyor emekçiler.

Kartal merkezine de afişler yapıldı. Çalışma esnasında afişlerle karşılaşanlar, Denizleri görünce başka bir ruh haline bürünüyorlar. "Önderlerimizin afişini her yere asın" diyenlere rastlamak mümkün. 1 Mayıs afişlerini belediyenin talimatı ile sökmeye başlayan belediye işçilerine Denizlerin afişleri yapılacağı ve sökme-meleri gerektiği söylendi. İşçiler sökmeyeceklerine söz verdiler.

Avcılar, Topkapı, Cevizlibağ, Şişhane, İstanbul Üniversitesi, İTÜ... afişler alabildiğine yaygın yapıldı. Gazi Mahallesi ve Sarıgazi'de stantlar açıldı, bölge afişlerle donatıldı. Broşür dağıtımı gerçekleştiriliyor. Çalışmalar bölgelerde devam ediyor.

1 Mayıs'ın coşkusuyla önderlerimizin yanına yürüyoruz!

KADIKÖY'DE 8 MAYIS ÇALIŞMALARI

5 yıldır Kadıköy Meydanı'nda 6 Mayıs'ta idam edilen Denizleri anmak için yapmak istediğimiz mitingi her yıl yasaklanıyordu. Fakat bizler Denizlerin yoldaşları olarak yasaklamalar, gözaltına almalar, cezalar verilerek engellenmeye çalışılan mitingler gerçekleştirmekte ısrarlı olduk. Her yıl bir şekilde hazırlıklarımızı yaparak Denizleri anma etkinliklerimizi en güzel şekilde gerçekleştirmekten vazgeçemedik.

Bu yıl da Valilik yasakladı mitingi. İsrarcı olduk itiraz ettik, dava açtık. Miting tarihine iki gün kala bu defa izin çıktı. Tüm bu zaman diliminde, miting çalışmaları kesintisiz sürmüştü. Mücadele izne tabi değil ki!

İstanbul'un birçok bölgesinde yoğun bildiri ve broşür dağıtımı yapıldı. Afişlerimiz tüm sokakları süsledi. Emekçi semtlerinde sesli propaganda çalışmaları yürütüldü. Stantlar açıldı.

Denizlerin yolundan giden DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) olarak Kadıköy İskele Meydanı'nda tüm emekçileri mitinge, Denizlerle buluşmaya davet ettik. Bildiri ve broşürlerin dağıtıldığı, ajitasyon ve propaganda konuşmalarının yapıldığı çalışma, emekçilerin ilgisiyle karşılandı.

Daha sonra otobüs duraklarına yönelerek burada da kuşlama ve bildiri dağıtımına devam ettik. Kadıköy halkını 8 Mayıs'ta "Denizlerle Buluşuyoruz" mitingine katılmaya çağırdık. Bu çalışmalar sırasında onlara Denizlerin gerçek yoldaşları olduğumuzu, Devrimci Öğrenci Birliği olarak çalışmalarda bulunduğumuzu anlattık, kısa sohbetler yaptık. İki saatten fazla süren çalışmalarımızla Kadıköy halkını 8 Mayıs'ta Denizlerle buluşmaya davet ettik. □

YOLDAŞLARI DENİZLERİ ANDI

6 Mayıs 2010. Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların idamlarının üzerinden geçen 38 yılın ardından, yine Üç Fidanı anmak için yoldaşları olarak mezarları başındaydık.

Dört bir taraftan sabah erken saatlerde mezarlığa gelişimizle sona erdi uzun yolculuğumuz. Sabah gün ağarırken yoldaşlarımızın ölümsüzlük yatağını süslemeye başladık. Dört bir tarafı onların resimleriyle, kızıl bayraklarla ve pankartlarla donattık. Mezarları ise bir gün önceden çiçeklerle süslenmişti.

Saatler 09.00'u geçerken, Hatay ve İzmir'den Devrimci Öğrenci Birliği pankart açarak geldi. Mezarlık sloganlarla inlemeye başladı: "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür". Mezarlık Üç Fidan'ı ziyarete gelen öğrencilerle ve emekçilerle dolmaya başlamıştı.

Bu esnada Hüseyin'in kardeşi ve amca oğlu da mezarının başına gelmişti. Tanıştık ve sohbet ettik biraz. Hüseyin İnan'ın kardeşi, söylenecek fazla bir şey olmadığını, söylenecek her şeyi zaten onların söylediğini söyledi.

Antep'ten ve Ankara'dan Mücadele Birliği okurları ve Devrimci Öğrenci Birliği de geldikten sonra, saat 10.00 civarında anma programımıza başladık. Mücadele Birliği, İstanbul, Antep, İzmir, Hatay Ayışığı Sanat Merkezleri, Devrimci Öğrenci Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri adına konuşmalar yapılmasının ardından, Antep'ten gelen bir Çemen Tekstil işçisi ölümsüzlerin mezarları önüne geçerek bizlerle düşüncelerini paylaştı. İzmir Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nin şiir dramatizasyonlarını izledik.

Karşıyaka Mezarlığı, yürümeyi güçleştirecek kadar kalabalıklaşmıştı. Çeşitli siyasi yapılar ve partiler de gelmeye başlamıştı. Bizim anmamız ise Emeğe Ezgi Müzik Grubu'nun ezgileri ve marşlarıyla sürdü. Bu esnada Denizleri anmak için gelen herkes ezgilere eşlik ediyor, fotoğraf ve videolarla anı ölümsüzleştiriyorlardı. Gözyaşlarını tutamayanların sayısı ise hiç de az değildi.

Anma programlarımız sona erdiğinde, yoldaşımız Niyazi Yıldızhan'ın, devrimci önderler siper yoldaşlarımız Mahir Çayan ve Ulaş Bardakçı'nın, 2 Temmuz'da Sivas'ta katledilenlerin mezarlarına anma için gideceğimizi; 8 Mayıs'ta da Kadıköy'de yapacağımız mitinge herkesin davetli olduğunu anons ederek Denizlerin, Yusufların, Hüseyinlerin başucundan ayrıldık.

Sonraki uğrak yerimiz Ulaş Bardakçı'nın Mezarıydı. "Ulaş Bardakçı Ölümsüzdür", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Siper Yoldaşlığı" sloganlarımızla geldik mezar başına. Ulaş Bardakçı adına yapılan konuşmaların ardından Mahir Çayan ve Niyazi Yıldızhan'ın mezarı başında idik. Kızıldere'de siper yoldaşlığının en önemli örneklerinden birini yaratan THKP-C'li ve THKO'lu devrim savaşçıları içindi sloganlarımız, konuşmalarımız. Saygı duruşunun ardından, Mahir'in mezarı yanbaşıda yatan THKO'lu Niyazi Yıldızhan'ı andık. Yoldaşımızın, Denizlerin tutsak edilmesinin ardından hazırlandığı silahlı eylem öncesi katledildiğini anlattık, sloganlar attık.

Saatler 13.00'e gelirken Karşıyaka Mezarlığı'ndaki anmamız sona ermişti. Sloganlarla ayrılırken, Mart Kültür Sanat ve Düşünce Derneği'nin açılışına katılmak üzere Kızılay'a hareket ettik. □

SERMAYE İKTİ HALK İKTİDAR

“Ayaklanmalar yüzyılı” içinde bulunuyoruz. Bu tespit, her gün bir başka ülkede ortaya çıkan ayaklanmalarla, isyanlarla yaşamın içinde, olgularla kanıtlanıyor.

Ayaklanan emekçi halk kitleleridir, emekçi sınıflardır. Ayaklanmalar, kapitalist sömürüye, kapitalist sistemin kendisine karşı, emperyalizme, sermaye egemenliğine karşı gerçekleşiyor.

Ayaklanmalar, emekçi sınıflarda sermaye düzenine, sermaye sınıfının egemenliğine karşı emekçi sınıflarda birikmiş öfkenin dışı vurumudur.

Ayaklanmalar, emekçi sınıfların, sömürülenlerin, ezilen kitlelerin yeni bir yaşam isteminin, kapitalist üretim biçimi tarafından yaşamdan kovulmaya karşı koyacaklarının ilanıdır.

Ayaklanmalar, kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu her yerde, yani dünyanın dört bir tarafında artık gündemdedir. Yakın zamana kadar ayaklanmaların söz konusu edilmeyeceği sanılan Avrupa ülkeleri buna dâhildir. İşte Yunanistan, yakın geçmişte Fransa’yı görmüştük, yakın gelecekte İspanya, Portekiz, İtalya, İngiltere’yi göreceğiz.

Yani, ayaklanmalar sadece emperyalistlere bağımlı ülkelerde değil, emperyalist-kapitalist sistemin kalbinde ortaya çıkmaktadır. Altı çizilmesi gereken birinci nokta budur. İkincisi ise, bu ayaklanmaların gelip geçici olmadığıdır.

Emekçi sınıfların, ezilen, sömürülen kitlelerin dünya çapında aynı zaman diliminde egemen sınıflara ve hükümetlerine karşı ayaklanmaları bir rastlantı şeklinde açıklanamaz. Onları harekete geçiren bir ortak temel; ortak nesnel bir ortam olmasa böyle bir durum söz konusu edilemezdi.

Peki, nedir bu ortak temel, bu nesnel

ortam? Yanıt olarak, ilk ağızda, emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapındaki krizi gösterilebilir. Böyle bir yanıt doğrudur ama yetersizdir; gerçeği tam yansıtmaktan uzaktır. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapındaki krizi nihayetinde bir sonuçtur. Emperyalist-kapitalist gelişmenin ulaştığı olduğu gelişme derecesinin bir sonucudur.

Bu nedenle, gerçeği tam ve tüm yönleriyle anlayabilmemiz için bu sonucu da ortaya çıkaran maddi temeli bilince çıkarmamız lazım.

Bu maddi temel üretici güçlerin gelişme derecesi ve içinde buldukları, başka bir ifadeyle onları çevreleyen, daha ileri gitmelerini engelleyen kapitalist üretim ilişkileriyle çatışmalarıdır.

Evet, dünya çapında ortaya çıkan ayaklanmaların arkasında işte bu maddi temel, üretici güçlerle üretim ilişkilerinin çatışması, emek-sermaye çelişkinin sermaye egemenliğinin yıkılmasıyla sonlanacak çözümünün kendini her yerde dayatması yatıyor.

Burada bir parantez açarak bir noktaya değinmek istiyoruz. Sosyal reformist ve oportünist çevrelerin, sağda solda, kapitalizmin krizini kapitalistlerin çıkardığını, bu yüzden faturayı onların ödemesi gerektiğini yazdıklarını görüyor, söylediklerini duyuyoruz.

Marksizm hakkında bu kadar cehalet ve bunca cehaleti bir cümleye sığdırmak ancak tahsille mümkün olur. Kişinin bu sözleri söyleyip yazabilmesi için sadece Marksizm cahili olması yetmez, düşünme yeteneğinden yoksun bir ahmak da olması gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi kişilerin, grupların, hükümetlerin hataları ya da çabaları sonucu ortaya değil, ama emperyalist-kapitalist gelişmenin,

kapitalist üretim biçiminin hareket yasalarının sonucu olarak ortaya çıkar.

Buradan şu önemli tarihsel ve politik sonuç çıkar ki, sistemin krizi dünya çapında ortaya çıkmış ve dünyanın her yerinde kitleleri harekete geçirecek, tarih sahnesine çıkaracak denli derin köklere sahipse, sistem tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmış, artık yeni ve daha ileri bir üretim biçimi tarafından, sosyalizm tarafından pratik olarak aşılma noktasına gelip dayanmış demektir.

Şimdi tanık olduğumuz tarihsel hareketin anlamı bu çerçevede anlaşılmalıdır ve ancak bu çerçevede ele alınırsa doğru anlaşılabilir. İşçi sınıfının başında olduğu emekçi sınıfların hareketi, kapitalist üretim biçiminin çerçevesini aşmanın yollarını arıyor, kırmaya çalışıyor. Şimdi tanık olduğumuz hareket, bir tarihsel üretim biçimi olarak kapitalizme son vermeye ve daha ileri bir üretim biçiminin, sosyalizmin yolunu açmaya çalışılan bir harekettir.

İşçi sınıfı önderliğinde dünya çapında yayılmaya başlayan kapitalizme karşı ayaklanmalar karşısında gerici bir yazar bile şöyle yazabiliyor artık: Atina’da Parlamento’yu basanlar, bankaları ateşe verip ölümlere sebep olanlar aslında dünyaya bir gerçeği haykırıyorlar. Dış borç, kamu borcu nedeniyle ülkelerin iflasa sürüklenmesinin tek sebebi varolan küresel ekonomik sistemdir. Bu sistem ülkelerin, milletlerin’ zenginliklerini yağmalama üzerine kurulmuştur. Birçok ülkenin zenginliği üç-beş ailenin, çevrenin veya bankanın tekelinde ise, bu adaletsiz düzen de krizleri yeni yağma fırsatı olarak görüyorsa, devletler bu çevrelerin kontrolündeyse kitlelere isyan etmekten başka yol kalmıyor demektir.

Gerici bir yazar ancak bu kadarını

İKTİDARINI YIKIP HALK İKTİDARINI KURALIM!

yazabilir; daha fazlası da beklenemez. Ama bu kadarı bile düzen içi “aşırı muhalefet” partisi olmakta kararlı sosyal reformistlerle oportünistlerimizin gerici bir yazardan dahi ne kadar geri olduklarını göstermeye yetiyor.

Ama biz bunları bir tarafa bırakarak devam edelim. İşçi sınıfı önderliğinde emekçi sınıfların ayaklanmalarının bir öngörü olmaktan çıkıp pratik bir durum aldığı dünyadaki bu tablodan nasıl bir sonuç çıkarmalıyız? Yunanistan örneği bir kez daha göstermiştir ki, sermaye sınıfının iktidarını yıkıp yerine emeğin iktidarını kurmak Avrupa dâhil, dünyanın her yerinde artık güncel pratik bir sorun halini almıştır.

Başlarında işçi sınıfı olan emekçi sınıflar, Atina’dan Madrid’e; Roma’dan Lizbon’a kadar Avrupa’nın bütün başkentlerini ateşe vermeye hazırlanırken devrimci komünistler onlara sermayenin iktidarını yıkıp emeğin iktidarını kurmaktan başka bir hedef gösteremezler.

İKTİDARI ALMAYA CESARET ETMEK

Türkiye, dünyadaki bu tablonun dışında bir yerde mi? Dışında olmak ne kelime, bu tablonun tam orta yerinde bulunuyor. Bunun olgulara dayalı kanıtlarını dergimizin sayfalarında çokça yazdık. Türkiye ve Kürdistan’ın uzun ve kanlı bir iç savaş sürecinden geçtiğini, sistemin derin bir ekonomik ve politik kriz içinde olduğunu hep gösterdik.

Son olarak, devrimci kitle eyleminin üç ana uğrak noktası olarak Tekel eylemi, Newroz gösterileri ve 1 Mayıs’a işaret etmek yeterli olacaktır.

Örneğin, herkes 1 Mayıs’ın görkemi üzerine söz söylemeyi pek sever. Ama 1 Mayıs’a katılan yüz binlerce insanın

-Türkiye ve Kürdistan’ın bütünü göz önüne alınırsa milyonları bulur- taşıdığı devrimci potansiyelden, devrimci eyleme duyduğu istekten, sermaye iktidarı için teşkil ettikleri tehlikeden söz edene pek rastlanmaz.

Aynı şekilde Tekel eyleminin büyüklüğünden, gücünden sözedenler nedense bu eylemin sermayenin iktidarı için nasıl bir potansiyel tehlikeyi ortaya çıkardığından tek kelimeyle olsun söz etmezler. Oysa birinci yön ne kadar önemliyse ikinci yön ondan çok daha önemlidir.

Artık şurası tartışma götürmez bir gerçektir: Türkiye ve Kürdistan işçi sınıflarının arkasında çok güçlü, uzun yıllara dayalı bir mücadele birikimi, mücadele tecrübesi vardır. Altı çizilmesi gereken birinci nokta budur.

İkincisi, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfında olsun diğer emekçi sınıflarda olsun tekelci kapitalizme, faşist devlete ve hükümetlerine karşı devrimci eylemden yana çok güçlü bir istek, bir eğilim vardır.

Üçüncü önemli nokta şudur: Türkiye tekelci kapitalist düzeni derin bir ekonomik ve politik kriz içinde ayakta durmakta zorlanmakta, ancak politik zor, kitleler üzerinde şiddet kullanarak yaşamını sürdürebilmektedir. Bu ise emekçi sınıflarda düzene olan kin ve öfke gibi yıkıcı duyguları güçlendirmekten başka bir sonuca yol açmıyor. 1 Mayıs, bu kin ve öfke birikiminin boyutlarını göstermesi bakımından öğreticiydi.

Derin bir bunalım içindeki sermaye egemenliği toplumu çok yönlü bir yıkım içine sürüklemektedir. Toplumu bu durumdan sadece ve sadece bir halk iktidarı kurtarabilir. Sermaye iktidarı ayakta kaldığı sürece, toplumdaki çok yönlü yıkımın sürmesi, derinleşmesi kaçınılmaz.

Bu yıkımı önlemenin yolu, sermayenin iktidarını bir devrimle yıkarak yerine Halk İktidarını kurmaktır.

Bu mümkün mü? Leninist Parti bu soruya “evet mümkün” yanıtı veriyor. İşçi sınıfı artık kırk yıl öncesinin işçi sınıfı değildir. Öncesi bir yana, 15-16 Haziran büyük işçi eyleminden bu yana arkasında kırk yılın mücadele tecrübesi, uzun bir iç savaş deneyimi vardır.

Evet, sermayenin iktidarını yıkıp Halk İktidarını kurmak mümkün ama bunun koşulu, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin kendilerine düzen içi “aşırı muhalefet” olmaktan ötesini önermeyen, devrim ve iktidar sorununu bilinmeyen bir geleceğe erteleyen sosyal reformist ve oportünist etkilerden kurtularak Leninist Partinin bayrağı altında toplanmalarıdır.

Yunanistan örneği olsun, Avrupa’da yaklaşmakta olan fırtına olsun, kendi mücadele deneyimlerimiz olsun bize şunu gösteriyor: sermaye iktidarını yıkıp yerine Halk İktidarını kurmak dışında bir şey önerenler, bilerek ya da bilmeyerek -artık bunun önemi kalmamıştır- sermaye sınıfına hizmet ediyor demektir.

Bu neden böyle? Çünkü işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların kapitalist düzene, sermayenin iktidarına karşı ayaklandıkları bir sırada onlara düzen içinde kalmayı öğütlemek başka bir anlama gelmez de ondan.

İşçi sınıfı ve sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler, bu bilinçle ve bu gerçeğin farkında olarak bayraklarına sermaye iktidarını yıkıp yerine Halk İktidarını kurmak hedefini yazmalılar.

Günümüzün tarihsel görevi budur. □

TAKSİM'E AKAN DEVİRİMİN TOPLUMSAL ORDUSUYDU!

1 Mayıs'ta yüzbinler Taksim'e aktı. Devrim, kendi meydanını hasmından zorla söküp aldı. "Zaferin sahibi çoktur ama yenilgiler yetim kalır" derler. Bugünlerde Taksim 1 Mayıs zaferi konusunda durum tam da budur! 15 yıl boyunca her 1 Mayıs'ta Taksim'den köşe bucak kaçanlar, Leninistleri "alan fetişizmi" ile suçlayanlar, şimdi birden bire "Taksim fatihi" kesildiler! Ortalama solun bu konuda yazıp çizdiklerine inanmak için kişinin ve tarihin amnezik olması gerek! Ya da onların amansız bir amnezyaya tutulduğuna hükmetmek!

Taksim zaferinin onuru, Leninistlere aittir, devrime aittir! Aman-sız unutkanlık hastalığına yakalanan oportünistler, bu gerçekten kaçamayacaklardır.

Elimize elektronik postayla gelen "1 MAYIS DÖVÜŞE DÖVÜŞE KAZANILDI! BU ONUR LENİNİST PARTİ'YE AİTTİR!" başlıklı "TKEP/Leninist Merkez Komitesi" imzalı bildiri, bu gerçeğe işaret ediyor. "Taksim'e akan devrimin toplumsal ordusuydu. Taksim'de ortaya çıkan devrimin gücüydü" denilen bildiride şu görüşlere yer verildi:

"2010 1 Mayıs'ı yüz binlerce işçinin, emekçinin, Kürt halkının Taksim'e akmasıyla son on yılların en görkemli gösterisi oldu. Yüz binler bir sel olup aktılar Taksim 1 Mayıs Alanı'na.

Taksim'e akan devrimin toplumsal ordusuydu. Taksim'de ortaya çıkan devrimin gücüydü. Görkemli 1 Mayıs kutlaması, sermaye sınıfının yıllar boyunca Taksim etrafına ördüğü bendin arkasında biriken suların ne denli güçlü, ne denli yıkıcı enerjiye sahip olduğunu gösterdi.

Sermaye sınıfının kapıldığı korku günler öncesinden belli olmuştu. Korku öylesine büyüktü ki, kendi polisini bile alana yaklaştırmaya cesaret edemedi. Önceki yılların aksine sermaye sınıfı ve faşist devlet cephesinde küremeler yerini miyavlamaya, tehditler yerini yakarmaya bırakmıştı.

Emekçi sınıflarda biriken devrimci öfke sermaye sınıfı ve faşist devletin, Taksim mevzisinde daha fazla direnme gücünü kırmaya başlamıştı. Orada yenilgiyi kabul edip çekilmek zorundaydılar; öyle yaptılar.

Bu bir zaferdi; devrimci politikanın, işçi sınıfının, emekçilerin, devrimci politikalarıyla onlara Taksim yolunu ısrarla gösteren **Leninist Parti'nin** zaferiydi.

Ne var ki, şimdi, kazanılması için bedel ödemek bir yana, unutturulması için özel çaba harcayanlar, Taksim Alanı 1 Mayıs Alanı olarak kazanıldıktan sonra, geçmişte söylediklerini ve yaptıklarını unutarak, zaferin kahramanları şeklinde karşımıza çıkıyor, öyle kabul edilmelerini istiyorlar.

Oysa düne kadar işçileri, emekçileri, gençliği, Taksim dışında, olabilecek her alana götüren, Pendik, Çağlayan, Gaziosmanpaşa, Kadıköy, Kazlıçeşme alan alan dolaştıran; "alanın önemi yok, alan fetişizmi yapmaya gerek yok" demagojisiyle Taksim'i unutturmaya çalışanlar onlar değil miydi?

Onlardı! İşbirlikçi sendikalar ve onların kuyruğundan ayrılmayan istisnasız bütün sosyal reformist partilerle oportünist siyasi hareketlerdir.

Bu konuda en büyük yardımcıları, kazanılan zaferden dolayı

Leninist Partiye büyük öfke duyan, onu unutturmak, gözden düşürmek için elindeki tüm propaganda olanaklarını kullanan tekelci burjuva basın, televizyon kanalları ve diğer kurumlardır.

Sermaye sınıfı Taksim'i elinden koparıp alan ilkeli ve devrimci politikayı, bu politikayı kararlılıkla hayata geçiren **Leninist Partiye** unutturmak; bu ilkesiz ve devrimci politikadan yoksun adamları öne çıkartmak için elindeki tüm propaganda olanaklarını hizmetlerine vermiş bulunuyor.

Bunun için onları televizyon programlarına çıkarıyor, boy boy resimlerini yayınlıyor, 1 Mayıs'ın kahramanları gibi piyasaya sürüyor.

Ama gerçekler devrimcidir; mutlaka gün yüzüne çıkar, kendilerini ortaya koyarlar. Hiçbir güç gerçekleri sonsuza kadar saklama yeteneğine sahip değildir.

1 Mayıs'ın nasıl kazanıldığına dair sermaye sınıfından işbirlikçi sendikalara; sosyal reformist partilerden oportünist hareketlere kadar kurulan ittifak da gerçekleri sonsuza kadar gizleme gücüne sahip değildir.

Gerçek şudur: 1 Mayıs Taksim Alanı **Leninist Partinin** ısrarlı, kararlı, devrimci ve ilkeli politikaları sonucunda kazanılmıştır.

Evet, Taksim, 1 Mayıs Alanı olarak dövüşe kazanıldı. Ama dövüşenler on beş yıl boyunca Taksim'den kaçanlar değil, her türlü bedeli ödeme pahasına, her yıl Taksim'e çıkan **Leninistlerdir**, Leninist Parti'nin savaşçılarıdır.

Evet, Taksim'in kazanılması bir politik zaferdir. Ama bu politik zafer, on beş yıl boyunca Taksim'i terk eden, işçileri, emekçileri, gençliği dağ, bayır, çayır demeden meydan meydan dolaştıranlara değil, üç kişiyle, beş kişiyle, yüz kişiyle de olsa kızıl bayrağı Taksim'de her yıl dalgalandıran, onu asla yere düşürmeyen **Leninist Parti'ye** aittir.

Evet, burjuvaziye ve onun faşist devletine inat, proletaryanın devrim bayrağını Taksim'de dalgalandırmak bir onurdur. Ama bu onur, on beş yıl boyunca ellerinde sarı bayrak, İstanbul Valisi nereyi gösterse oraya gidenlerin değil, faşist devletin tüm önlemlerini, gözaltı, dayak, işkence, hapis cezası ve kurşunlama tehditlerini hiçe sayarak, kızıl bayrağı Taksim'e diken **Leninistlere** aittir.

Leninist Parti, on beş yıl boyunca yarattığı devrimci özle, kitlelerin 'Taksim bilinci'ni canlı tutarak işbirlikçi sendikalar, sosyal reformist partiler ve oportünist siyasi hareketler üzerinde karşı koyamayacakları bir baskı oluşturdu. İstisnasız hepsi işte bu baskıya boyun eğerek **Leninist Parti'nin** ardından Taksim'e sürüklenmişlerdir.

1 Mayıs 2010, güce göre politika yaptıkları için on beş yıl boyunca Taksim 1 Mayıs Alanı'na uğramayanların, yani sosyal reformistlerin ve oportünist siyasi hareketlerin istisnasız tümünün politik iflasını; gücü ne olursa olsun devrimci politikada ısrar edenin, yani **Leninist Parti'nin** politik zaferini ilan etti.

**YAŞASIN LENİNİST PARTİNİN 1 MAYIS TAKSİM ZAFERİ!
ŞAN OLSUN BUZU KIRAN TAKSİM'İN YOLUNU AÇAN
LENİNİST PARTİYE!"**

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM !

6 Mayıs Perşembe günü DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) olarak Mersin Üniversitesi'nde yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdik.

Saat 12.15'te Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplandık ve öğrencilerin yoğun olduğu bir güzergâh üzerinden Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca sık sık "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Yaşasın Devrim ve Komünizm", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Öğrencilerin yoğun olduğu ve dikkatle yürüyüşü izlediği bir yerde "Öğrenci gençliğin mücadelesi okul sınırlarına hapsedilemez. Öğrenci gençliğin mücadelesi işçilerin, emekçilerin iktidar mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Tekel işçilerini, İtfaiye işçilerini, Kent AŞ. işçilerini ve adını saymadığımız diğer işçileri selamlıyoruz" diyen etkili bir konuşma gerçekleştirildi ve ardından gür bir şekilde "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganı atıldı. Yine "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganı sık sık atılarak Kürt halkının özgürlük mücadelesi selamlandı.

12.25'te okunan basın metninde "Onların bayrağı ülkenin dört bir yanında işçilerin, emekçilerin, öğrenci gençliğin ellerinde şimdi. 38 yıldır hiçbir kesintiye uğramadan sürüyor bu kavga ve sürecek zafere kadar..." diyerek Deniz'e Yusuf'a Hüseyin'e devrim sözü verdik ve ardından hep birlikte "Şarkışla" türküsü söyleyerek eylemimizi sonlandırdık. Eylemimize DGH ve Tüm İGD de destek verdi.

Mersin DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)

DENİZLERİ ANMA ETKİNLİĞİ

Denizlerimizi bir kez daha andık. Mersin 68'liler Derneği tarafından düzenlenen anma etkinliği, 68'liler Barış ve Kardeşlik Ormanı'nda gerçekleştirildi. Etkinliğe Akdeniz Belediye Başkanı Fazıl Türk, Nazım Hikmet Vakfı Başkanı Sanatçı Rutkay Aziz, sinema sanatçısı Mehmet Ali Alabora'nın yanı sıra BDP Milletvekili Akın Birdal, Aydın Çubukçu, Eşber Yağmurdereli, Sezai Sarioğlu, Adil Okay ve birçok devrimci kurum katıldı.

6 Mayıs günü saat 11.00'de başlayan etkinlikte, biz de DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) ve Mücadele Birliği Platformu olarak yerimizi aldık. Standımız canlıydı. "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam / DÖB" imzalı pankartımız ve Deniz tişörtlerimiz büyük ilgi gördü. Umut verici yoğun ve coşkulu katılımın olduğu anma etkinliği kapsamında heykeltıraş Hüseyin Aydemir tarafından yapılan Nazım Hikmet'in Moskova'daki anıtının aynısının açılışı yapıldı. Ardından anıtın yanına çınar ağacı dikildi.

Etkinlikte gözümüze çarpan bir diğer şey ise, alandaki her bir ağaçta 68'den bu yana ölümsüzleşen devrimcilerin fotoğraflarının olmasıydı. Kafamızı ne yana çevirsek, ömrünü devrime adanmış savaşçıları görüyorduk. Konuşmalarla başlayan etkinlik yerel bir grubun müzik dinletisiyle devam etti. Ardından "Merhaba Sanat Tiyatrosu" nun hazırladığı "İdamlar Bizi Yıldırılmaz" adlı oyuna geçildi. Oyunda DÖB'lü bir arkadaşımız da rol alarak Necati Vardar'ı canlandırdı. Kitleye duygulu anlar yaşatan oyunda 13 Mart Savaşçılarımızın mücadele yaşamları anlatıldı. Necati, Ethem ve Seyit yoldaşların işçi sınıfını harekete geçiren genç işçi önderleri oldukları anlatıldı.

Etkinlikte son olarak Cevdet Bağca sahne aldı. Türküler ve marşlardan oluşan dinletisine sık sık konuşmalarla ara verdi. Türkülerini devrim yolunda ölümsüzleşenlere, devrimci tutsaklara ve tüm halklara armağan eden sanatçı büyük alkış topladı.

Etkinlik boyunca çok sayıda dergi ve kitabımızın dağıtımını yaptık. Ayrıca birçok insanla yaptığımız sohbetlerde am a ç l a r ı m ız ı, mücadelemizi anlatık. Denizler tarafından kurulan DÖB'ün tarihini ve Denizlerin yoldaşları olduğumuzu paylaştık. Etkinlik 19.00 civarında sona erdi. Etkinlikte azımsanmayacak bir kalabalık vardı. Genç, yaşlı, çocuk her yaşta insan bir arada Denizleri andı. Herkes heyecanlı ve umut doluydu. Etkinlik sonunda hepimizde tatlı bir yorgunluk ve devrime bir adım daha yaklaşmış olmamın huzuru vardı.

Mersin DÖB

DENİZLERİ ANMAK ONLAR GİBİ SAVAŞMAKTIR!

Bundan tam 38 yıl önce ölümsüzleşen Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşlarımızın anısını yaşatmak ve mücadelesini bugünün gençliğine aktarmak için Denizler geleneğini bugün de tüm kararlılığıyla sürdüren Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler Antakya Ayışığı Sanat Merkezinde 9 Mayıs günü saat 15.00’da bir panel gerçekleştirdik.

Panelimize ilk olarak Denizler ve o dönemde ölümsüzleşen siper yoldaşlarımızın anısına tüm devrim ve sosyalizm savaşçıları için saygı duruşuyla başladık.

Saygı duruşunun ardından DÖB’lü bir arkadaşımız “Üç Nehrin Bir Denizde Buluşmasının Destanı” adlı şiiri okudu. Daha sonra “Denizlerin Mücadelesi ve Gençlik Ne Yapmalı” konulu paneli gerçekleştirmek üzere Devrimci Öğrenci Birliğinden arkadaşımız Kenan Aktaş sözü aldı. Ve konuşmasında “Türkiye’de Gençlik Hareketi, TC’nin ilk dönemlerinden yaklaşık olarak 1960’lı yıllara kadar gerici ve şovenisttir. DP iktidarı döneminde bağımsızlıkçı, ulusalçı bir yandadır. Ama 27 Mayıs darbesiyle birlikte gelen anayasa ile önü açılan işçi sınıfı akın akın mücadeleye dahil olur. Sınıf hareketi gelişmeye başlar; bunun yanı sıra dünyada esen 68 gençlik hareketi rüzgarı anti-emperyalist mücadeleyi yükseltir. Fakat bizim ülkemizde Denizleri ortaya çıkaran ve gençlik hareketini etkileyen olaylar bunlardan daha çok Küba Devrimi ve Vietnam Halkının ABD emperyalizmine karşı savaşımıdır. Aynı zamanda Türkiye’de de işçi sınıfı hareketi gelişme gösterince gençlik sınıfı daha bir bütünleşip kendi devrimci yolunu açar...

Öncelikle şunu belirtmek gerekir, Denizlerin döneminde gençliğe yol gösterecek olan, onu Marksist-Leninist eğitimle geliştirecek olan bir öncü parti yoktur. O dönemin gençliği çamura da basarak düz yola da çıkarak kendi yolunu bulmaya çalışır. Ayrıca, o dönemde görebildikleri en önemli düşünce ya da anlayış Kemalizm olduğu için Devrimci mücadeleye girişen gençlik de ilk olarak kendi dönemlerinin bilinen en ileri düşüncesinden yola çıktılar. Fakat hiçbir şey başladığı yerdeki gibi olmaz. Denizler Kemalist değillerdi. Denizler Kemalizm’in sözde anti-emperyalist diye bilinen yanından etkilenmişlerdi. Ayrıca hareketin kendi gelişimi içinde Denizler gelişen sınıf hareketini sonuçlandırabilecek tek ideoloji olan Marksizm ile tanıştılar. Bu yüzden Deniz Gezmiş idam sehpalarında ‘Yaşasın Marksizm-Leninizm’in Yüce İdeolojisi’ diye haykırmıştır. Buradan da anlıyoruz ki Denizlerin başlangıcı ile ölümsüzleştikleri andaki ideolojik-politik durumu bir değildir. Ayrıca onların kendi dönemlerinde Marksist eserlerin azlığı kendilerini bu konuda geliştirmelerinin önünde engeldir. Ama Denizler en çok pratikleriyle Marksizme uygun hareket etmişlerdir ve onların Marksizm ile tanışmalarını sağlayan onların devrimci pratikleridir. Denizler THKO’yu kurarak 71 devrimci kopuşunu sağladılar ve bize ‘zora dayalı devrim anlayışını, illegal örgütlenme ve burjuvaziye güvensizlik ilkelerini’ miras olarak bıraktılar...

DÖB Denizlerin mirasını taşıyor; DÖB öğrenci gençliğe politik özgürlük mücadelesini vermesi gerektiğini söylüyor. Bunun örgütlenmesi için bulunduğu her yerde her devrimci öğrenci kendisi gibi olanlarla yan yana gelmeli, güçlerini birleştirmeli ve komiteler şeklinde örgütlenmelidir...

Öğrenci gençlik içinde sık sık tartışılan hak alma mücadelesi aslında öğrenci gençlik hareketinin mücadelesini sınırlar ve geriletir. Hareketi ilerletmenin yolu daha ileri hedeflerle yola çıkmaktır. Bu öğrenci gençliğin politik bilincini de genişletir. Tersiyse darlaştırır. Yani, politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılamaz...”

Bu konular üzerine değinen DÖB’lü arkadaşımızın yaptığı konuşmanın ardından son olarak Antakya Ayışığı Sanat Merkezinde çalışmalarını sürdüren müzik grubumuz sahneye çıktı ve söylediği türküler ve marşlarla etkinliğimiz sona erdi.

Antakya DÖB

DENİZLER GİBİ OLMAK ONLAR GİBİ SAVAŞMAKTIR

6 Mayıs 1972’nin şafağında idam edilen 3 komünist önderi anmak ve onları yaşatmak için Mehmetçik Lisesi DÖB olarak bir basın açıklaması düzenledik. Mehmetçik Lisesi çıkışında bir araya gelip pankartımızın arkasında oluşturduğumuz kortej ile birlikte sloganlarla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında sık sık “Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “İdamlar Bizi Yıldırılmaz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek” sloganları atıldı.

Sarıgazi Cemevi önüne gelindiğinde öncelikle tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşu gerçekleştirildi. Daha sonra okunan basın açıklamasında “Adlarının geçtiği her yerde saygıyla anılan yoldaşlar, Türk ve Kürt halklarının yüreğine ve bilincine devrimci önderler olarak kazınmışlardır. İşçi sınıfının ve emekçi halkların kurtuluş mücadelesinde devrime bağlılıkları ve genç yaşlarında aldıkları büyük sorumluluklarla yoldaşlarımız artık milyonların devrimci duygularının simgesi olmuşlardır” denildi. Basın açıklaması “Denizleri idam etmek, faşizm için bir kurtuluş olmadı, bir gidip binlerce doğan Denizlerin kavga bayrağı, bugün biz leninistlerin ellerinde yükselmeye devam ediyor” denilerek sloganlarla basın açıklaması sonlandırıldı.

Basın açıklamasına YDG ve DYGM de katılarak destek verdi.

Mehmetçik Lisesi’nden
DÖB’lü Öğrenciler

DENİZLEŞEN HALKLA BULUŞMAK

Yıllar süren mücadele, bize Denizleri anmak için Kadıköy Meydanı'nı açtı. 2005'te Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda, 2006'da Ankara Mitingi'nden sonra, 2007, 2008 ve 2009'da Denizleri anma mitingi tertiplemek için hazırlık yapıyoruz. Ancak İstanbul valiliği ve Emniyet Müdürlüğü'nün, "suçu ve suçluyu övme" maddesi kapsamında "yasal olmadığı" gerekçesi ile yasaklanıyordu mitingimiz. Ama bu yasaklardan hiçbir sonuç alamıyorlardı. Biz anmalarımızı bir miting coşkusuyla "basın açıklaması" biçiminde yapıyor, Kadıköy'ü bir "miting havası"na sokuyorduk. Bunun üzerine bu sene çareyi geri adım atarak miting izni vermekte buldular. 2010 6 Mayıs'ına geldiğimizde, artık çabalarımız sonuç verdi ve Denizlerin sesini İstanbul'da, Kadıköy'de mitingle duyurabilecektik.

6 Mayıs günü Karşıyaka Mezarlığı'nda yoldaşlarımız Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i başuçlarında andıktan sonra, hemen iki gün sonra yapılacak mitingimizin çalışmalarını hızlandırdık. Yeni afişler, ozalit çıktılar ve bildiriler hazırlayıp astık, dağıtımını yaptık.

8 Mayıs Cumartesi günü saatler 13.00'e gelirken bir kısmımız toplanma yeri olan Haydarpaşa'da Et Balık Kurumu önünde toplanırken, bir kısmımız da Tertip Komitesi ile birlikte İskele Meydanı'nda hazırlıklarımızı tamamlıyordu. Bir taraftan da el ilanları dağıtılıyor, sesli ajitasyonlar yapılarak emekçi halk mitinge davet ediliyordu.

Saatler 14.00'ü gösterince, pankartlarımızı açıp, kortejlerimizi oluşturmaya başladık. "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "İdamlar Bizi Yıldıramaz", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", Halkın Denizi Denizleşen Halkla Yürüyor İktidara" sloganlarımızı atmaya başladık. Saat 15.00'e gelirken de İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe

geçtik sloganlarımızla.

Bu esnada, yaptığımız destek çağrılarında yanıt veren BDP de kortejimize dahil oldu. Sloganlarımızı onlar için attık. "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği".

İskele Meydanına geldiğimizde, pankartlarını açmış olan Devrimci Öğrenci Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri de kürsüden selamlandı. "Komünizm mücadelesinin gerçek sahipleri devrimci işçiler, Denizlerin coşkun ırmaklar gibi Denizlere akan halkı hoş geldiniz. Hoşgeldiniz Denizlerin başeğmeyen yoldaşları". Elbette Kürt halkı, Irak, Filistin halkları, hala ayakta olan Yunanistan halkı, Küba ve Latin Amerika halkları selamlandı. Ve Denizler şahsında ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı program. Mücadele Birliği Platformu adına Vefa Serdar anons edildi kürsüden ilk olarak.

"Denizleşenlerimizle yürüyoruz, her gün daha da çoğalarak, her gün daha da katlanarak, yüreklerimizde umut, onlarla birlikte yürüyoruz. Onların mücadelesini fabrikaya, tarlaya, her yere taşıyoruz. Gün gelecek, onların mücadelesini iktidara taşıyacağız" dedi. Vefa Serdar, yerini Devrimci İşçi Komitelerinden bir işçiye bıraktı.

Mitinge destek veren BDP'den Van Milletvekili Özdal Üçer aramızdaydı. Kürsüde söz alan Üçer, konuşmasında "Bugün Denizlerin, Yusuf'ların, İnanların uğruna ölümlere gittikleri özgürlük eşitlik barış ve kardeşlik için emek veren, çaba sarf eden milyonlarca devrimci, milyonlarca barış, özgürlük tutkunu insan var. Kürt halkı da yalnız değildir artık, Türk halkı da yalnız değildir. Halkların kardeşliği ilkesi çerçevesinde onurlu bir yaşam için ortak mücadele vermeye Kürt halkı her zaman amadedir" diyerek barış ve özgürlüğe, birlikte mücadeleye vurgu yaptı. Arkasından İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nden Tiyatro İşçileri Atölyesi kürsüye çıktı ve "Üç

Nehrin Denizle Buluşması" şiirini okudu, şiir, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in son mektuplarını da dillendiriyordu

Bu esnada her oluşan boşlukta, programı kızıl bayraklarını dalgalandırarak izleyen kitleden kısa şiirler geliyordu. Ardından sloganlar ve alkışlar. Devrimci Emekçi Komiteleri ve Devrimci Öğrenci Birliği adına birer kişi söz aldı ardarda. Ve 78 günlük eylemleriyle Türkiye işçi sınıfı mücadelesine önemli bir damga vuran TEKEL işçileri adına Metin Arslan söz aldı. Denizlerin mücadelesi ve işçi sınıfının eylemlikleri idi konuşmasının konusu. Elbette ki Güler Zere'yi unutmadık. Onun şahsında ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları bir defa daha andık. Ve aramızda bulunan Park Bahçe işçilerinin selamları iletildi kürsüden.

Sanatçı İlky Akkaya da mitingimizde idi. Ona eşlik eden müzisyenler ise, Ayışığı Sanat Merkezimizde çalışmalarını sürdüren Emeğe Ezgi idi. Ezgileriyle önce bizi hüzünlendiren, sonra coşturan İlky Akkaya kapanışı Çav Bella ile yaptı.

Artık sahnede Emeğe Ezgi vardı. Denizleri anarak başladılar programlarına ve "Cüretine Bin Selam Olsun Senin" dediler. Ardarda Denizleri anlattılar parçalarda. "Ankara'dan bir haber var, dediler ki deniz ölmüş eyvah eyvah". Alanda kızıl bayraklar dalgalanmaya devam ederken artık doruğa tırmanan coşkuyu halaylara dönüştürdüler. "Kanmasınlar kanmasınlar, bizi öldü sanmasınlar" diyerek başladık halaylara ve en son "Söz Veriyoruz" marşı ile mitinge de son damgası vuruldu.

Bir dahaki seneye yeniden buluşmak üzere vedalar edildi. 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda, 6 Mayıs'ta Denizlerin mezarbaşında ve şimdi de Kadıköy Meydanı'nda kitlelerle olmanın verdiği coşkuyla ayrıldık alandan. □

BUGÜN TARİHİ BİR GÜN!

Merhaba Genç Yoldaşlar,

Ben İlköğretim DÖB'den bir yoldaş. Tarih 1 Mayıs 2010, sabah büyük bir heyecanla kalktık. Çünkü bugün büyük bir gün, bugün tarihi bir gün, bugün 1 Mayıs, bugün işçi ve emekçilerin mücadele günü.

Yapılan bir çok çağrının ardından gelen o güzel ve gurur verici gündeydik. Ve bize de en gurur veren şey ise, Taksim'in yolunu açanların, yani "Denizlerin yoldaşlarının" saflarında olmamızdı.

Sabah 08.30 civarında büyük bir heyecanla, otobüste şarkılarla, marşlarla, türkülerle, şiirlerle 1 Mayıs Alanı'nın yolunu tuttuk. Heyecanımızın nedeni ise, 77'de katledilen 36 işçinin ve onun ardından bir çok çatışmanın yapılması sonucu Taksim'i kazanmamızdı. Ve işte emeğimizin karşılığını aldık. Asla pes etmedik ve Taksim'i kazandık. Bunun heyecanı ile otobüsten indik. Hepimiz bunun ne demek olduğunu bilincindeydik. Otobüsten iner inmez, Deniz bayrakları dağıtılıp, sloganlarla toplanma yerine yürüdük. Toplanma yerinde bir çok yoldaşımız vardı. Bir müddet slogan attıktan sonra yoldaşlarımızdan biri, "İşte 1 Mayıs böyle olmalı, yaş sınırı olmadan bütün yoldaşlarımızla omuz omuza mücadele etmek" dedi, bu sözü duyunca çok sevindik.

Görevli yoldaşlar beşerli kortej oluşturdu. Ve biz, Taksim'i kazanmanın heyecanı ile, sevinciyle sloganlarla yürümeye başladık. Böylece Taksim'e yürüyüş başladı. Birçok siyasi yapı 1 Mayıs'ta bizimle beraber mücadele etmeye gelmişlerdi. Farklı yerlerden Taksim'e giriş yapıldı. Biz ise Şişli'den girişimizi yaptık. Uzun bir yürüyüşten sonra işte o an gelmişti. Fakat slogan atmaktan sesimiz kısılmıştı. Oysa ki, Taksim'de uzun süre mücadele etmiş ve kazanmıştık. Bunu büyük bir coşkuyla ifade etmeliydik. O sırada yine yoldaşlarımızdan biri "sesin kısıldıysa şunu düşün, Denizler de bu yollarda yürüdü, şu an onların yürüdüğü, onların çatıştığı yolda yürüyorsun" dedi. Bunu düşünerek büyük bir coşkuyla Taksim'e girdik. Artık gerçekten tarihi bir andı. İlk defa Taksim'e çatışmasız bir şekilde girilmişti. İnanıla-

cak gibi değildi, yıllarca o alanda çatışmalar, katliamlar olmasına rağmen bugün sorunsuzca girilmişti. Ve yine söylüyorum ki, Taksim'i kazanmıştık. Taksim Alanı'na girdiğimizde adım atılacak yer bulamamıştık. Sıra ise anıtta çıkmaya, zafer ilan etmeye gelmişti. Yoldaşlarımız anıtta bir pankart açtılar ve anıtın tepesine Mücadele Birliği, DÖB, DİK, DEK flamaları asıldı. Yoldaşlarımız bugün de anıtın tepesinde...

Daha sonra sahneye birkaç yapıdan kişiler konuşma yapmak için çıktı. Grup Yorum bizlerle halay parçalarını paylaştı. Tüm kitle halaya tutuştu. Derken tüm yapılar dağılmaya başladı. Geriye sadece Denizlerin yoldaşları kaldı. Yalnızca kapitalist toplumun faşist polisleri ve biz Mücadele Birliği olarak kaldık. Önce bol bol slogan attık, daha sonra marşlar söyledik. Ve dağılma zamanı geldi.

Biz yoldaşlarla tekrar Şişli'ye, otobüsümüzün kalktığı yere sloganlarla yürümeye baş-

ladık. Giderken polislerin çoğunluğu bulunduğu yerden geçerken tepki olarak "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganı attık. Aslında bu slogan her şeyin açıklamasıydı. 1977'deki 1 Mayıs halaylarla, marşlarla, sloganlarla başlamıştı. Fakat sonu bugünkü kadar güzel değildi. Aniden çatılardan kurşunlar yağdırıldı üzerlerine, panzerlerle ezildi, işçisi, emekçisi. Yüzlerce de yaralı vardı. İşte 77 1 Mayıs'ta bunlar oldu. İşte orada 36 işçinin akıtılan kanında onları boğmayı, faşistlere bu katliamı unutmadığımızı tekrar hatırlattık.

**TAKSİM'İ KAZANDIK,
SIRA DEVRİMDE!
TAKSİM KIZILDIR KIZIL KALACAK
DENİZLERİN YOLUNDA
LENİNİST SAFLARA
YAŞASIN 1 MAYIS
Sarıgazi İlköğretim DÖB'den**

8 Mart Denizleri Anma Mitingi'nde Kadıköy İskele Meydanı'nda nitelikli bir coşkun olduğunu gözlemledim. Özellikle Et Balık Kurumu önünde başlayan kortejin yürüyüşü esnasında çevrenin ilgisi dikkate değerdi. Kortejin yürüyüşü sırasında çevredeki halktan da katılımın olması ve miting alanındaki inançlı ve kararlı duruş, gerçekten Denizlerin bizlere bıraktığı mücadeleye değer bir görünüm sergilediğini gösteriyordu. En önemlisi de, başlangıçtan etkinliğin sonuna kadar coşkunun doruklarda olması ve Kadıköy Meydanı'nın adeta flamalarla kızıla boyanarak coşmasıydı.

İbrahim Toprak / İzmir Park Bahçe İşçisi

MART KÜLTÜR SANAT VE DÜŞÜNCE DERNEĞİ AÇILDI!

“Merhaba Dostlar,

‘Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla’ şiarıyla yola çıktığımız bugün; coşkimuzu, sevincimizi ve heyecanımızı bizimle paylaştığımız; yüreklerinizi, yüreklerimizin yanına kattığınız için hepimize ‘hoşgeldiniz’ diyoruz” diyerek başladı açılış etkinliği, Ankara Mart Kültür, Sanat ve Düşünce Derneği’nin.

6 Mayıs’tı o gün, üç kahraman yüreğin, üç yiğit devrimcinin ölümsüzleştiği gündü. O gün onlarla başlamıştı. Onlar’ın yanı başındaydık, yüreklerimiz Onlar’la atıyor, Onlar’ın açtığı yoldan yürümenin verdiği gurur ve cesaretle haykırıyorduk “Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam” diyerek. Onlar’ın başucundan ayrıldıktan sonra Sanat Derneğimizin açılışı için gittik. Onların izinden onları rehber edinerek yürüyeceğimizi söyledik.

Açılış, Denizleşenlerimiz için yapılan saygı duruşunun ardından, bir arkadaşımızın konuşmasıyla devam etti. Ardından sunucu arkadaşımız “Güneşi İçenlerin Türküsü”nü okudu davetlilere. Ve onu İzmir Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerinin oluşturduğu tiyatro grubundan bir şiir dramatisasyonu sergilendi. 19 Aralık Zindan Savaşlarını yaşayanlardan Vefa Serdar davetlilere bir şiirle seslendi. Ardından İstanbul Ayışığı Sanat Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren, emeğin dizelerini, emeğin ezgileriyle buluşturan müzik topluluğu “Emeğe Ezgi” sahne aldı ve şarkılarıyla, türküleriyle, marşlarıyla seslendi davetlilere.

Açılış etkinliğinin ardından davetliler, dostluk kokan sohbetlerle sürdürdü günü...

Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla!

Mart Kültür, Sanat ve Düşünce Derneği Emekçileri

YUNANİSTAN EMEKÇİLERİYLE DAYANIŞMA

4 Mayıs günü Yunanistan’da, Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu’nun (ADEDY) başlattığı grev, 5 Mayıs günü Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ve Tüm İşçilerin Militan Cephesi’nin (PAME) de katılımıyla genel greve dönüştü.

Başkentte toplanan işçiler, emekçiler, öğrenciler ve esnafın da katıldığı binlerce insan, parlamentoya girmeye çalıştı. Orada başlayan

olaylar şiddetlenerek Atina ve Selanik’i sardı. Her yer savaş alanına dönüşürken ayaklanan kitle, bankaları ve kamu binalarını hedef aldı. Bir bankayı işgal edip yaktı. Olay sırasında 3 kişi öldü.

Yunanistan hükümetinin IMF ile yaptığı anlaşma, emekçilerin ücretlerinin dondurulması, emekli maaşı ödemelerinde kesintiler, prim ve ikramiyelerinin iptali gibi saldırılara boyun

eğmeleri, “tasarruf tedbirleri” gibi hükümler içeriyor.

Buna karşı ayaklanan Yunanistan halkının kapitalizme karşı verdiği mücadeleyi desteklemek için Taksim Galatasay Lisesi önünde, Bank-Sen’in çağrısıyla yapılan eyleme, Mücadele Birliği Platformu da destek verdi. Galatasay Lisesi önünde saat 19.00’da toplanan kitle, sloganlarla Yunanistan Konsoloslugu’na doğru yürüyüşe geçti. Konsoloslugin önüne geldiğinde Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atalay basın metnini okudu. Basın metninde “iki komşu halkın kardeşliği ve işçi sınıfının dayanışması, Ege Denizi’ni sermaye ve emperyalizmden arındıracaktır. Tarihin en köklü uygarlıkları olan bizler, tarihe ve dünyaya eşit, özgür, bağımsız ve sömürsüz bir coğrafya armağan edeceğiz” dedi.

Eylem sırasında kitle “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi”, “Yaşasın Yunan Ayaklanması”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganlarını attı. Açıklama bittikten sonra eylem sona erdi.

GÜLER ZERE ÖLÜMSÜZDÜR

Bir devrim savaşçısını daha ölümsüzlüğe uğurladık. Uzun yıllar zindanlarda devrimci mücadelesini sürdüren Güler Zere, son savaşımını kanser hastalığına karşı verdi.

Hastalığının ilerleyen son evresinde kamuoyu baskısı ve yoldaşlarının, siper yoldaşlarının mücadelesi ile serbest bırakıldı. Ancak ilerlemiş hastalığı, artık tedavi edilemeyecek aşamadaydı. O'na, "dışarıda ölebilmek" özgürlüğü tanınmıştı.

Zere'nin ölümsüzleşmesinin hemen ardından Halk Cephesi, yaptığı açıklamada: "Güler Zere, yakalandığı kanser hastalığı sonucu şehit düştü. Güler Zere'nin katili, kanser hastalığı raporu olmasına rağmen onu uzun süre serbest bırakmayan ve tedavisini engelleyen AKP iktidardır. KATİL DEVLET HESAP VERECEK" dedi.

Zere için ilk eylem, akşam saat 19.30 sularında Taksim'de yapıldı. Tramvay Duranğı'nda toplanan yüzlerce insan, ellerinde Güler Zere'nin fotoğrafları, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Güler'in Katili AKP İktidardır", "Tecride Hayır" sloganlarıyla beklemeye baş-

ladılar. Her geçen an, kalabalık büyüdü ve "Güler Zere Ölümsüzdür" pankartının açılmasıyla Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüş başladı.

İstiklal Caddesi boyunca sloganlarla uğurlandı Güler Zere. Galatasaray Lisesi önünde Özgür Aydın basın metnini okudu. Basın açıklamasında, Zere'nin ölüm sebebinin AKP'nin ve Adli Tıp'ın elini kana bulaması olduğu ve bu ölümün taktir-i ilahi değil, taammüden cinayet olduğuna değinildi.

8 Mayıs günü ise, Güler Zere için Gazi Mahallesi'nde bir eylem yapıldı. Aralarında Mücadele Birliği'nin de olduğu siyasi yapılar, "Güler Zere Ölümsüzdür" pankartının arkasında yürüyüşe geçtiler. Meşalelerin aydınlattığı sokaklarda sık sık "Güler Zere Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Eylem, Cemevinin önünde basın açıklamasının okunmasından sonra bitirildi.

Aynı saatlerde Okmeydanı'nda yapılan anma eylemine ise polis saldırdı ve pek çok devrimci gözaltına alındı.

9 Mayıs günü sabah saat 10.00'da K.Armutlu Cemevinde ailesi, onu sevenler, yoldaşları ve siper yoldaşları, Zere'yi memleketine uğurlamak üzere toplanmıştı. Cemevi kapısında kızıl bayraklarla yoldaşları saygı duruşuna duruyorlardı. Kısa bir dini törenden sonra Halk Cephesi sözcüsü biri basın açıklamasını okudu. "Bu zulmü unutmayacağız! Bu katliamı affetmeyeceğiz! Türkiye halkları adaletsiz kalmayacak... çünkü halklarımızın adalet için canını feda eden Gülerler'i var ve hep olacak! Bu topraklar daha nice Gülerler Yetiştirecek" dediler.

Grup Yorum'un söylediği devrim marşlarından sonra yapılan yürüyüşte sık sık "Güler Zere Ölümsüzdür", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Güler Zere'nin Katili AKP İktidardır" sloganları atıldı. Cemevinden çıkılarak yürüyüş yapılarak Güler Zere'nin evinin önünden geçildi. Evinin önünde karşılanan Güler Zere'nin tabutuna çiçekler bırakıldı, daha sonra da uğurlanmak üzere otobüslerin beklediği yere getirildi. Konvoy oluşturularak Elazığ'a son yolculuğuna uğurlandı.

Güler Zere, 10 Mayıs günü memleketi Elazığ'da toprağa verildi.

AYNUR ÇAMALAN EYLEMİNİN 66. GÜNÜNDE

Aynur Çamalan Tübitak önündeki eylemini kararlılıkla sürdürüyor. Çamalan, eyleminin 66. günü olan 13 Mayıs'ta bir basın açıklaması yaptı.

Tübitak'a dava açtığını belirten Çamalan, davasının 9 Temmuz'a ertelendiğini söyledi ve eyleminin sonuç alınca kadar devam edeceğini söyledi. Basın açıklaması öncesi KESK Ankara Şubeler Platformu Çamalan'a bir destek ziyaretinde bulundu ve platform adına dönem sözcüsü Fikret ASLAN, Çamalan'ın eylemine destek verdiklerini ve TÜBİTAK'ın Çamalan'ı derhal işe alması gerektiğini belirtti ve herkesi 26 Mayıs'ta iş bırakmaya davet etti. Fikret ASLAN'ın ardından sözü alan ÇAMALAN basın açıklamasında, eylemine olan desteğin azlığı ve özellikle kendi sendikası Tez Koop - İş olmak üzere DİSK ve TMMOB'un desteklemeyişine değindi. Direnişinin aynı zamanda Gebze TÜBİTAK işçileriyle alevlendiğini söyleyen Çamalan, eyleminin ses getirmesi amacıyla bugün 24 saatlik oturma eylemi ve açlık grevi yapacağını belirtti.

Mücadele Birliği Platformu / Ankara

İSYANKAR YÜREK ATMAYA DEVAM EDECEK!

13 Mayıs Çarşamba günü saat 12.00'de BDP İl binası önünde 9 Mayıs'ta Tahran Ewin cezaevinde tutuklu bulunan 5 PJAK'lı gerillanın idam edilmesini protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında "İran İdamlarla İnsanlık Suçu İşliyor BDP İzmir İl Örgütü" pankartı açıldı. Sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı atıldı.

Basın açıklaması başlamadan önce BDP milletvekili Sabahat Tuncel kısa bir konuşma yaptı. Sabahat Tuncel'in konuşmasından sonra basın açıklamasını Konak Sümerbank ö-

nünde yapmak üzere yürümek isteyen BDP'lilere polis izin vermedi. Buna tepki olarak kısa bir oturma eylemi yapıldı. Yoğun süren tartışmaların ardından BDP İl binası önünde basın açıklamasının yapılmasına karar verildi. Metnin okunmaya başladığı sırada binaların birinden kitlenin üzerine taş atıldı.

Okunan metinde şunlara değinildi: "...İdam edilen 5 siyasi tutsağın cenazeleri hükümet güçlerince ailelerine teslim edilmedi. 2007 yılından bu yana idam edilen Kürt siyasilerin sayısı yediye çıkmıştır. Zeynep Celaliyan'ın da içinde bulunduğu kayıp dört siyasi tutuklunun infaz edildiği kaygısı taşımaktayız. Halen 18 Kürt siyasetçisi de cezaevinde. İdam edilenlerden Kürdistan Öğretmenler Derneği iletişim sorumlusu Mamosta Ferzad Kemanger son mektubunda 'Tek istediğim isyankar, kıpır kıpır kalbimin, benden daha isyankarca bir çocuğun göğsünde atmaya devam etmesidir. Hangi dili konuşuyor olursa olsun, kalbimin bir başkasının göğsünde atmasına izin verin. Kaaron banklarında, Sabalaan Dağı yamaçlarında, Doğu Sahara kenarlarında veya Zağros Dağla-

rı'ndan güneşin doğuşunu seyreden bir çocuk' oldukça anlamlı bir temennide bulunmuştur... Mamosta Ferzad, senin özgürlük arzusuyla çarpan kalbin milyonlarca özgürlük savaşçısının göğsünde atmaktadır. Biliyoruz ki ruhun, özgürlüğü için isyan eden ve hunharca katledilen çocuklarımızın alacame-nekşelerimizin ruhuyla buluşmuştur". Basın metninde ayrıca; "9 Mayıs Pazar günü kardeşlik, demokrasi ve barış mesajlarıyla açtığımız BDP Muğla İl binamızın açılışının üzerinden henüz iki gün geçmeden Salı günü Muğla'da okuyan Kürt olan üniversite öğrencilerine saldırıldı. Saldırıda polis kurşunu ile ağır yaralanan Şerzan Kurt'un tedavisi İzmir'de sürmekte olup, sağlık durumu ciddiyetini korumaktadır... Bölgede kuş uçurtmayan ABD ve sözde demokrat Avrupa ülkelerinin destek verdiği İran-Suriye-Türkiye ittifakı ile ortaya konulan Kürtleri yok etme planlarına onay vermek ve İslam adı altında yaşatılan zulme sessiz kalmak zulme ortak olmaktır". Okunan metinden sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI DAYANIŞMA

13 Mayıs günü İzmir İHD'de bir basın toplantısı yapıldı. Çok sayıda kurumun imzacı olduğu metne bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak imzamızı attık. Basın toplantısı Muğla Üniversitesi'nde yaşanan çatışmalar sırasında kullanılan ateşli silahla ağır şekilde yaralanan Şerzan Kurt isimli öğrenciyle ilgili yapıldı. Muğla Üniversite'sinde yaşanan bu saldırının ilk olmadığı, son aylarda özellikle Şemdinli'nin iyi çocuklarının! Muğla'ya sürgün! edilmesinden sonra bu tür saldırıların arttığına vurgu yapıldı. Şerzan Kurt'un sağlık durumuyla ilgili bilgi verildikten sonra basın metni okundu. Okunan metinde şunlara değinildi:

"Son günlerde Ege Bölgesi'nde Kürt öğrencilere yönelik art arda fiili saldırılar gerçekleşmektedir. Hatırlanacağı gibi kısa bir süre önce Manisa Demirci'de okuyan Kürt öğrencilerin evleri basılıp talan edilmiş, kendilerine fiziki saldırı yapılmıştı. Son olarak da saldırıların hedefi Muğla Üniversite'nde okuyan Kürt öğrenciler olmuştur. Önceki gün sıradan bir nedenle gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için Muğla Hamdi Bey polis Karakolu önünde toplanan Kürt öğrencilere ülkücü faşistlerin saldırması, akabinde polisin gaz bombası ve ateşli silah kullanarak müdahale etmesiyle gelişen olayda Şerzan Kurt isimli öğrenci ağır yaralan-

mıştır. Hayati tehlike altında olan Kurt, halen Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'nde yoğun bakım servisinde. İlk alınan bilgilere göre bedeninde iki kurşun yarası ve kafatasında kırıklar bulunan Kurt'a isabet eden mermilerin kim tarafından atıldığı henüz tespit edilememiştir..."

Akşam 18.30'da yapılacak basın açıklamasına çağrı yapılarak basın toplantısı sonlandırıldı.

Saat 18.30'da Konak Sümerbank önünde Şerzan Kurt özelinde Kürt halkına yapılan saldırıları protesto etmek amaçlı bir basın a-

çıklaması yapıldı. Basın açıklamasında "Şerzan Kurt Yalnız Değildir Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi" pankartı açılırken "Gün Gelecek Devran Dönecek Kattiller Halka Hesap Verecek", "Failler Belli Hesap Sorulsun", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği-Biji Biratiye Gelan" sloganları atıldı. Daha sonra basın metni okundu. Okunan metnin ardından basın açıklaması sloganların tekrar haykırılmasıyla son buldu.

İzmir Mücadele Birliği

"Ve dördüncü kelebek
kanat çırpıp ateşe doğru,
Diğerleri merakla izlerken onu
o ateşe doğru durmadan
gırpıp kanatlarını
Liyice yaklaşıp daldı aleklerin içine.
Çaride kalanlar ateşin içinde anlık
bir ışığı
Parlayıp yokolduğunu gördüler.
o geri dönmedi bir daha.
Ama gerçekten ve bir tek o bildi
ATEŞ'in anlamını ... »

O kelebek bizim Denizimizdi.
O ateş insanlığın şafağını müjdeleyen
sosyalizmdir. Bu topraklarda Denizlerden
önce de nice insan sosyalizme inandı,
o aydınlığı, ateşi gördü, ama onu soyut bir
zamanın hesabı içinde anladı.
Devrimci zorun kullanılmasının
kaçınılmazlığı içinde devrim yapma cüretini
gösteren Denizler ise, hiç durmadan o ateşe
kanat çırpıp ve onun anlamını
gerçekleyen ateş keleşi gibi ateşin içine
karışmayı başardı. İnsanlığın şafağını
müjdeleyen sosyalizmi bugünün sorunu
olarak gördü. Bu ertelenemez bir yolculuktu
ve ancak böyle varılırdı.
Şimdi onun ardından karanlığın içinde
parlayan sosyalizm ateşine yürüdükçe
halklarımız Denizleşiyor.
Halkın Denizi Denizleşen Halkla
Yürüyoruz Devrime!

Bakırköy Zindanından
Leninist Kadın Tutsaklar

5 Aralık 2009... Donduran Ankara ayazı... Sabahın ilk ışıkları yükseliyor ufuktan. Gişelerde bekletilen otobüslerden iniyor sabırsız ve öfkeli yüzler. Bir o kadar da kararlı! Gergin bekleyiş, sloganlar, tartışmalar... Bir yürüyüş başlıyor ardından. Kimse ne kadar süreceğini bilmiyor yürüyüşün.

O gün yürüyerek gişelerden Ankara'ya adımını atanlar, tam 78 gün sürecek zorlu bir yolculuğun ilk adımlarını attıklarını bilmiyordu.

Stadyuma hapsedildiler, yollardan çevrildiler, defalarca gözaltına alındılar, Abdi İpekçi'de gaza ve tazyikli suya boğuldular. Donma tehlikeleri atlattılar. Ve sonunda Ankara'nın göbeğinde, Sakarya Caddesi'nde, derme çatma çadırlardan bir kent yaratılar.

Yeni Dönem Yayıncılık tarafından çıkarılan "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor & Tekel Güncesi" isimli kitap, işçilerin 14 Aralık gecesi yola çıkışlarıyla başlayan serüvenlerini tüm yalnızlığıyla ortaya seriyor. Okur, eylemin en başından itibaren tutulan günce sayesinde bizzat onun içinde yaşıyor. Direnişin o zorlu hikayesini sıcak bir dille gün gün okura sunuyor.

Bu zorlu yürüyüşün her gününe, önemli anlarına ilişkin fotoğraflar ve orada dağıtılan bildiriye yer verilmesi, kitaba ayrıca belgesel bir yapıt havası veriyor.

İşçi sınıfı hareketi tarihinde daha şimdiden son derece önemli bir yer kazanan bu büyük deneyimi daha yakından incelemek isteyenler için güzel bir fırsat.

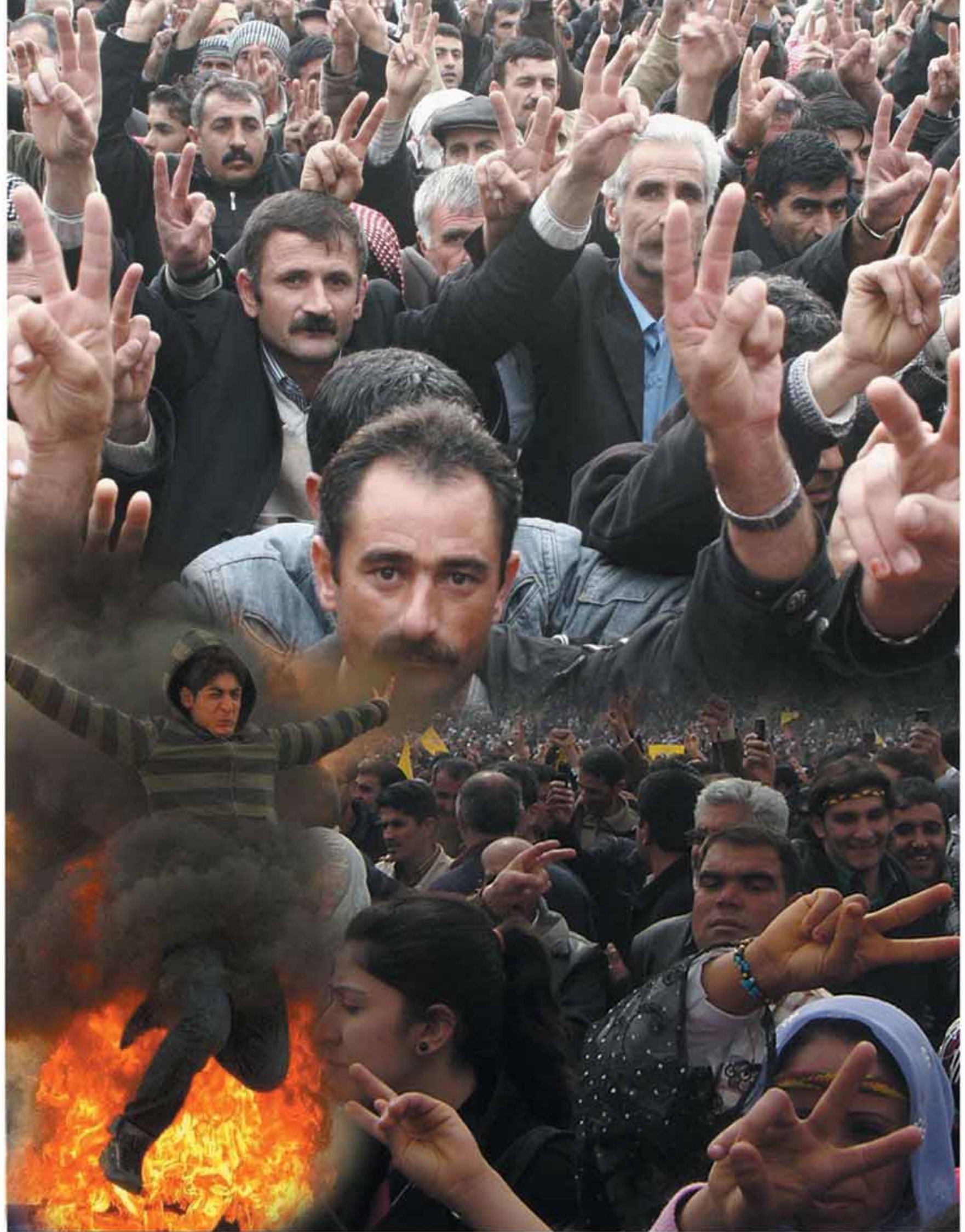
Kitabın adı: Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor
Yayınevi: Yeni Dönem Yayıncılık
Sayfa sayısı: 307

Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.
SofularMah. Sofular Cad. NO: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57
E-postaAdresi: info@mucadelebirligi.com / www.mucadelebirligi.com

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

6 Mayıs 2010 ANKARA Karşıyaka Mezarlığı

